СЕРЕДА, 6 ГРУДНЯ 2006 РОКУ ■ № 231 (3981)

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

Сьогодні — День Збройних сил України

Нащадки легендарної і непереможної потребують допомоги

Фото Володимира ТАРАСОВА (Укрінформ).

Хоч би що там говорили, а військо кожної країни є головним гарантом її незалежності і територіальної цілісності. Це усвідомили ще до нашої ери римляни, а німецький канцлер Бісмарк, кажуть, із цього приводу висловився конкретніше: хто не хоче мати своєї армії, утримуватиме чужу. Отож залишімо усілякі непотрібні розмови про нашу армію. Вона така, як ми з вами, як наше суспільство. Але вона нам конче потрібна, якщо хочемо мати справжню європейську державу. А проблем у ній, як і претензій до неї, задосить.

(Закінчення на 6-й стор.).

На знімках: серед 123 військовиків, котрі в ці дні одержали квартири в новому будинку в Дарницькому районі столиці, є і вдова полковника медслужби Анатолія Борковського Галина з сином Богданом; ліцеїсти кримського військового ліцею-інтернату під час святкування 15-річчя ЗС України у Сімферополі.

Фото Арвідаса ШЕМЕТИСА (Укрінформ).

Від Верховного Головнокомандувача

Президент Віктор Ющенко, як Верховний Головнокомандувач, привітав командування, особовий склад та ветеранів з 15-річчям утворення Збройних сил України. У привітанні сказано, що наша армія своїм духом і покликанням продовжує глибокі традиції військових звершень українського народу. Президент високо оцінив сумлінну працю тих, хто виконує бойові завдання в Україні та за її межами. Він нагадав, що українська армія сьогодні здійснює важливі перетворення з метою посилити наш оборонний потенціал та впровадити стандарти європейської ефективності. Президент підтримує цей курс і підтверджує, що розвиток армії та забезпечення добробуту військовиків незмінно залишатимуться в центрі уваги керівництва держави.

СЬОГОДНІ В НОМЕРІ:

Відповіді на сучасні виклики

Після того, як мине термін дії Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною та Російською Федерацією від 31 травня 1997 року, розрахованого на десять років, треба не підводити риску, а продовжувати дію цього документа. Про це вчора заявив Голова Верховної Ради України Олександр Мороз на сьомому засіданні міжпарламентської комісії зі співробітництва українського парламенту і Федеральних Зборів Російської Федерації. Крім того, на його переконання, варто відзначити у договорі, що вже виконано, а на що треба звернути особливу увагу.

(Закінчення на 2-й стор.).

Досвід сусідів корисний

Сьогодні Голова Верховної Ради України Олександр Мороз під час офіційного візиту до Республіки Польща зустрінеться з главою держави Лехом Качинським. Планується зустріч з Головою Ради Міністрів РП Ярославом Качинським. Голові Сенату Богдану Борусевичу Олександр Мороз вручить орден «За заслуги» I ступеня.

(Закінчення на 2-й стор.).

З надією на стабільність

Україна не готова виконати план з приєднання до НАТО, — заявив Прем'єр-міністр України Віктор Янукович у Вашингтоні в ході зустрічі з держсекретарем США Кондолізою Райс. У вересні нинішнього року він говорив про це в Брюсселі, на засіданні комісії Україна—НАТО. «Ми сказали правду в Брюсселі й підтвердили її у Вашингтоні», — заявив глава українського уряду. Прем'єр відзначив, що партнери України насамперед чекають політичної стабільності, і висловив надію, що такої стабільності буде досягнуто.

(Закінчення на 7-й стор.).

■ **НОВИНИ**

Поліграфісти проти приватизації

Стурбована можливістю прийняття парламентом рішення про приватизацію в наступному році поліграфічного комплексу держави Українська асоціація видавців та книгорозповсюджувачів (президент Олександр Афонін) звернулася до Президента України Віктора Ющенка, Голови Верховної Ради України Олександра Мороза, Прем'єр-міністра України Віктора Януковича з відкритим листом.

(Закінчення на 16-й стор.).

Як змінити світ на краще

Це мають вирішити на молодіжному саміті ООН «Розвиток волонтерства і соціального партнерства в Україні», який триває нині в Києві. На його відкритті зокрема наголошувалося, що в епоху зростаючих проблем — від ВІЛ/СНІДу до торгівлі людьми та контрабанди — волонтери пропонують основні рішення для найактуальніших потреб людства. У роботі саміту беруть участь постійний координатор системи ООН в Україні Френсіс О'Донелл, представники Міністерства у справах сім'ї, молоді та спорту, голова парламентського Комітету з питань науки та освіти Катерина Самойлик, посол доброї волі ООН Святослав Вакарчук та інші.

Триває голодовка на Лисичанському НПЗ

Акція голодовки, в якій беруть участь 56 осіб, триває на Лисичанському нафтопереробному заводі, що в Луганській області. Її оголосила незалежна профспілка «Октан». **За повідомленням УНІАН**, причина таких дій — рішення власника виробничих потужностей НПЗ — ЗАТ «ЛІНІК» — передати низку функцій заводу іншим спеціалізованим компаніям. У такий спосіб планується зменшити витрати та поліпшити економічні показники підприємства. Водночас лідери незалежної профспілки вважають рішення неправомірним, тому й закликали робітників взяти участь у голодовці.

КОРОТКО

■ **У Херсоні викрили суддю, котра отримала від громадян США хабар за позитивне рішення стосовно усиновлення дитини.**

■ **У Львові більш як тисяча працівників ЛАЗу пікетували облраду, вимагаючи припинити «розкрадання підприємства».**

■ **Брати Клички одержали звання чемпіонів ЮНЕСКО зі спорту.**

■ **Як запевняють у КМДА, в Києві за рахунок підвищення оренди на комунальне майно удвічі зростуть надходження до міського бюджету.**

■ **За добу в Україні сталося 122 пожежі, 10 осіб загинуло.**

■ **ФАКТ І КОМЕНТАР**

Чекайте на корективи!

Сьогодні Верховна Рада розгляне у другому читанні законопроект про державний бюджет на 2007 рік.

Судячи з його параметрів, опублікованих на сайті Верховної Ради, уряд подає на затвердження якісно новий документ. Так, доходна частина балансу зросла на 5,4 відсотка (до 147,888 мільярда гривень), видаткова — на 5,1 відсотка (до 161,352 мільярда гривень). Доходи загального фонду держбюджету збільшено на 3,3 відсотка, видатки — на 3 відсотка. Залишивши недоторканим план з повернення кредитів (1,969 мільярда гривень), уряд зменшив обсяги їх надання на 7,5 відсотка. Мало того. Коментуючи плюси і мінуси цього законопроекту, Президент країни Віктор Ющенко високо оцінив домовленість стосовно відмови від механізму надання кредитів під державні гарантії, який фактично створював передумови дефіциту бюджету. Як наслідок — його граничний розмір не змінився і становить 15,148 мільярда гривень.

(Закінчення на 3-й стор.).

■ **ФОТОФАКТ**

У Миколаївському центрі фізичної реабілітації університету «Україна» з'явилася унікальна медична апаратура, яка дає можливість діагностувати і безмедикаментозно лікувати грибкові та вірусні інфекції. Вартість устаткування, за допомогою якого можна оздоровити весь організм, досягає кількох тисяч євро.

На знімку: прилад, який поліпшує мікроциркуляцію крові в кінцівках.

Фото Олександра КРЕМКА (Укрінформ).

У Верховній Раді України зареєстровано проект закону про відчуження земельних ділянок права приватної власності для суспільних потреб (інформуправління Верховної Ради)

Народний депутат Тарас ЧОРНОВІЛ заявив, що Партія регіонів готова підтримати всі п'ять кандидатур, які сьогодні розглядаються на посаду міністра закордонних справ України. Найімовірнішою він вважає кандидатуру Олександра Чалого (Новини-Україна)

■ САМОВРЯДУВАННЯ

Щоб міцним був фундамент

Голова Донецької обласної ради Анатолій Близнюк виступив з ініціативою силами представників різних регіонів виробити проект альтернативного Бюджетного кодексу. Така зустріч відбудеться в Донецьку наступного тижня. «Ми працюватимемо, щоб вибудувати фундамент місцевого самоврядування шляхом формування бюджету знизу. Ми прагнемо зробити такий документ, який би був сприйнятий усіма», — розповів А. Близнюк. Він вважає несправедливим той факт, що Донецька область, один із регіонів-донорів, посідає 24-те місце за рівнем бюджетного забезпечення на душу населення.

На думку голови обласної ради, регіони повинні бути самодостатніми, в тому числі з точки зору бюджету: «Не може бути такого, що три регіони з 27 є донорами, а решта — реципієнтами». А. Близнюк вважає, що міністерства повинні працювати з органами місцевого самоврядування: «Громада має визначати, що їй треба, з допомогою яких механізмів вона це реалізує. Що делегуватиме на наступний рівень управління — районний чи обласний. Або області в цілому делегують депутатам Верховної Ради, які відстоюватимуть їхні інтереси. А не діятиме принцип, коли обрали і там одразу з'явилися люди, які з рівня вчителя початкових класів починають учити всю країну, наче істина в останній інстанції».

Голова ради також висловився за соціальну відповідальність бізнесу. «Ми розробимо типові положення і розглядатимемо соціальну відповідальність будь-якого бізнесу, навіть приватних підприємців», — пообіцяв А. Близнюк. На його думку, власники підприємств не мають права платити своїм робітникам зарплату, нижчу за прожитковий мінімум. Сьогодні нижче мінімуму отримує гроші 15 відсотків працюючого населення. «Хто платить менше, той повинен відповідати перед законом, і прокурор на це зобов'язаний реагувати. Керівник у мене спитає: а в якому законі це записано? Я скажу: в божому». За словами голови обласної ради, першим рівнем соціальної відповідальності є заробітна плата, не нижча за визначену законодавством, та достатня охорона праці. Другим рівнем є медичне страхування працівників, відрахування до недержавних пенсійних фондів тощо.

Ліна КУЩ.

Престижна нагорода

Рішенням Європейської бізнес-асамблеї (Оксфорд, Великобританія) за розробку проектів економічного і соціального розвитку регіону міському голові Запоріжжя Євгену Карташову присуджено престижну міжнародну нагороду «Socrates Award Ceremony».

Урочиста церемонія вручення відбулася в Оксфорді. Авторитетні експерти Європейської бізнес-асамблеї визначили кращих міських голів України за підсумками рейтингу розвитку великих і малих міст у 2006 році. Запоріжжя отримало «плюси» практично з усіх показників — приросту обсягів виробництва, прямих іноземних інвестицій, капітального будівництва, розвитку освіти і охорони здоров'я, реалізації соціальних програм. Зокрема, сьогоріч у Запоріжжі відкрито футбольний стадіон, збудований за всіма вимогами та нормами УЄФА.

Цю нагороду отримали також Надзвичайний і Повноважний Посол Російської Федерації в Україні Віктор Черномирдін, президент Українського союзу промисловців і підприємців Анатолій Кінах, колишній голова Державної Думи Росії Геннадій Селезньов, промислові підприємства — «Київміськбуд», «Мотор-Січ», «Гомельпроект». Сьогорічні престижної нагороди удостоєні політики, дипломати, учені, бізнесмени, керівники вузів, діячі культури з Австрії, Угорщини, Румунії, Туреччини, Росії, України, Естонії, Білорусі, Казахстану. Серед них — міські голови Броварів Віктор Антоненко, Керчі — Олег Осадчий.

Микола МАНЬКО.

Запорізька область.

Протест відхилили, депутатів «прив'язали»...

Сесія Полтавської обласної ради відхилила протест прокурора області на рішення четвертої позачергової сесії обради «Про внесення змін до структури виконавчого апарату обласної ради». Йдеться про те, що після перевиборів голови обласної ради (ним став Олександр Удовіченко) було ухвалено компромісне рішення про введення ще однієї посади заступника голови. Таким чином, їх стало два — Петро Ворона і той же Володимир Марченко, хоча чинне законодавство передбачає лише одну «заступницьку одиницю». Депутати вважають, що їх має залишитися два.

Жваву дискусію викликало й так зване пропорційне закріплення депутатів за відповідними районами. Оскільки вибори проводилися за партійними списками, то багато територіальних громад і справді залишилися без «власних» депутатів. Однак лідери деяких фракцій, зокрема, Олександр Масенко (КПУ), вважають, що нині, мовляв, нема потреби штучно «прив'язувати» депутатів до тих чи інших районів. Однак ця пропозиція не знайшла підтримки більшості. Таким чином, тепер роботу з виборцями на місцях вестимуть «депутатські трійки». Так, Полтаву опікуватимуться Ігор Сірик, Леонід Куроєдов і сам Олександр Удовіченко, Полтавським районом — Василь Неїжмак, Юрій Шляховий, Тетяна Фелоненко тощо. Добір кандидатів до «трійок» здійснювався з урахуванням місця проживання та роботи депутатів. Водночас депутатам від тієї чи іншої фракції ніхто не забороняє працювати й на «чужій» території — за внутріпартійною схемою розподілу.

Віталій СКОБЕЛЬСЬКИЙ.

Відповіді на сучасні виклики

(Початок на 1-й стор.).

У зібранні, що відбувалося у Верховній Раді під головуванням співголови комісії, Першого заступника глави парламенту Адама Мартинюка, взяли участь українські та російські парламентарії, відповідальні працівники органів державної влади України та Росії, співробітники дипломатичних представництв. Вони розглянули стан виконання зазначеного договору.

Звертаючись зі вступним словом до учасників засідання комісії, Голова Верховної Ради Олександр Мороз наголосив: «Ми перебуваємо на новому етапі розвитку відносин між парламентами двох країн, і треба визнати, що багато в цій роботі стає конкретнішим, грунтовнішим і більше відповідає інтересам обох країн».

Глава українського парламенту висловив таку думку: якщо до початку роботи міждержавної комісії «Ющенко — Путін» буде підготовлено конкретні пропозиції від міжпарламентської комісії і їх буде оформлено у вигляді проектів законів та рекомендацій, що стосуються всіх сфер відносин між обома країнами, то цим самим дамо відповіді на виклики, які стоять сьогодні перед нашими парламентами і країнами.

Ведучи мову про підготовку державного бюджету на наступний рік, Олександр Мороз зауважив, що багато питань у проекті кошторису ускладнено ціновою кон'юнктурою, передусім зростанням цін на газ та енергоносії. З одного боку, це треба роз'яснити людям, зазначив Голова Верховної Ради, а з другого — вихідні цих розрахунків криються і у відносинах між Україною та Росією, а також парламентів двох держав. «Ми розуміємо безальтернативність зростання цін на енергоносії, — сказав О. Мороз, — але в умовах, що склалися в Україні, і у відносинах між нашими країнами є потреба знайти компенсатори, хоча б тимчасові, щоб могли вирішити всі питання, які стосуються енергозбереження, раціонального використання енергоносіїв, електроенергії і, щоб захистити людей від ривка цін».

Аналізуючи загалом україно-російські відносини, Голова Верховної Ради заявив: є ще багато нерозв'язаних проблем і складних питань. Але завдання для парламентаріїв обох держав — привести вирішення цих питань до певного стану. І багато що в цьому залежатиме від прийняття законів парламентами, ратифікації домовленостей, необхідних для зняття напруження, що виникає, передусім через неясність вирішення деяких питань.

За підсумками роботи міжпарламентської комісії учасники зібрання прийняли спільне рішення, а співголови комісії — Перший заступник Голови Верховної Ради Адам Мартинюк та перший заступник Голови Державної Думи Федеральних Зборів Російської Федерації Любов Сліска — провели спільну прес-конференцію для журналістів.

Юліана ШЕВЧУК.

На знімку (зліва направо): заступник голови президії Ради із взаємодії (Ради законодавців) Ради Федерації Федеральних Зборів Російської Федерації із законодавчими (представницькими) органами державної влади суб'єктів Російської Федерації Любов Сліска, Голова Верховної Ради України Олександр Мороз, Перший заступник Голови Верховної Ради України Адам Мартинюк.

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

Досвід сусідів корисний

(Початок на 1-й стор.).

Як ми уже повідомляли, 5—6 грудня на запрошення Маршала нижньої палати польського Сейму Марека Юрека Голова Верховної Ради України Олександр Мороз відвідав Варшаву з офіційним візитом.

Між парламентами Польщі та України встановилася тісна співпраця на двосторонньому рівні. Два роки тому була сформована Парламентська асамблея України та Республіки Польща. Після зміни розстановки політичних сил і в польському (внаслідок виборів 2005 року), і в українському (після цьогорічних виборів) парламенті назріла потреба надання нового імпульсу двосторонній відносинам парламентів наших країн, — вважає Марек Юрек.

Ці та низку інших важливих проблем двостороннього співробітництва глава українського парламенту обговорив зі своїм польським колегою у перший день візиту до польської столиці. Олександр Мороз цікавився польським досвідом співпраці парламенту з президентською та урядовою гілками влади. У Польщі з 90-х років діє модель організації влади, яка стала українською реальністю після набрання чинності конституційною реформою 2004 року.

Іван КОЗЛОВСЬКИЙ.

Варшава.

Інтерв'ю з послом Республіки Польща читайте на 5-й сторінці.

Дружба з майстрами пензля

■ ДЕПУТАТ В ОКРУЗІ

До чарівної пори літа повертає відвідувачів виставка «Житомирщина очима митців», яка стала творчим звітом майстрів пензля про пленер у селі Сущани, що в Олевському районі.

Тут, на півночі області, серед мальовничих поліських краєвидів, де плине річка Уборть і на роздуми наштовхують покинуті хати, художники творили протягом двох тижнів — від сходу сонця і до смеркання, відтворюючи фарбами саме те, що найбільше відповідало їх світобаченню та душевному настрою. Для митця, як визнавали вони самі, немає нічого кращого, як попрацювати отак, з повною віддачею, забувши про дрібні повсякденні проблеми, — інакше, коли писати картини тільки в майстерні, можна й «засохнути». Пленер у Сущанах, що його організував, подбавши про творчі умови для художників, народний депутат України Юрій Єхануров, був уже восьмим.

Традицію започатковано 1999 року, коли відзначали 200-річчя з дня народження Бальзака. Юрій Єхануров, тоді народний депутат України від мажоритарного округу в Житомирі, ініціював пленер у Верхівні Ружинського району. Виставка «Стежками Бальзака», яка експонувалася потім у Житомирі і в Києві — в бібліотеці Академії наук України, дала змогу по-новому, очима художників різних напрямів і стилів, побачити ті місця, де творець «Людської комедії» пережив своє найбільше кохання. Наступний пленер було проведено в Денишах — мальовничій місцевості під Житомиром, яку природа створила, здається, саме для того, щоб надихати художників. А перед десятиліттям незалежності України Юрій Іванович нагадав художникам про далеку минувшину: вони творили в Любарському районі, де колись була Болохівська земля, — підсумком стала виставка «Болохівський липень». Нові адреси для поїздок з'явилися і в наступні роки. А тепер народилася ідея: чи не розширити географію і не вирушити наступного року, наприклад, до стародавнього Херсонеса?

Під час відкриття експозиції робіт учасників останнього пленеру Юрій Єхануров поділився своїм задумом — започаткувати цикл невеликих виставок у будинку Верховної Ради під назвою «Мала батьківщина». Це для того, щоб кожен депутат згадав, звідки він родом. І щоб проведення таких пленерів стало традицією також в інших областях.

Олексій КАВУН.

Житомир.

■ ФАКТ І КОМЕНТАР

Чекайте на корективи!

(Початок на 1-й стор.).

Очевидно, проект став привабливіший. Як повідомляє інформаційне управління апарату парламенту, знято обмеження стосовно сукупного доходу сім'ї (5—8 тисяч гривень) при сплаті допомоги при народженні дитини, а також граничний розмір середньомісячного сукупного доходу сім'ї, який надає право на одержання допомоги. До 10 відсотків збільшено норматив відрахувань у місцеві бюджети коштів, одержаних від продажу земельних ділянок несільськогосподарського призначення під об'єктами, що підлягають приватизації. У доопрацьованому проекті враховано пропозиції Нацкомісії з регулювання електроенергетики щодо збільшення прогнозних обсягів платні за її ліцензії на 7,8 мільйона гривень. На 1,6 мільярда гривень збільшено загальний обсяг субвенцій для надання пільг і субсидій населенню на сплату житлово-комунальних послуг та придбання твердого палива і стисненого газу. При доопрацюванні проекту закону про держбюджет на 2007 рік враховано рішення стосовно збереження пільгового режиму оподаткування сільгоспвиробників — 12-відсотковий ПДВ скасовано. За словами глави Комітету Верховної Ради з питань бюджету Володимира Макеєнка, кожен рядок проекту опрацьовано з представниками усіх політичних сил і структур: від опозиції до секретаріату Президента.

Чимало компліментів на адресу держбюджету висловив і Віктор Ющенко, якому сподобалася, зокрема, логіка інвестиційних видатків, з посиленим фінансуванням авіації і космосу, промисловості та сільського господарства. Проте переваги не повинні заступати проблемні сторони балансу. Це стосується передусім запланованої динаміки зростання мінімальної заробітної плати і прожиткового мінімуму, соціального забезпечення пенсіонерів та інвалідів. Якщо 2005-го мінімальна зарплата зросла на рекордні 40 відсотків, цього року — матимемо удвічі менший показник, а наступного — вже плануємо 12,5 відсотка. Але споживчі ціни за 11 місяців нинішнього року вже зросли на 10,6 відсотка. У листопаді інфляція уповільнилася до 1,8 відсотка, однак навіть за умови збереження цієї динаміки загальний результат, швидше за все, нагадає нам 2004 рік, коли зростання цін перевищило 12 відсотків. А це означає, що планований урядом зарплатний доважок можуть з'їсти ціни споживчого ринку і плата за послуги. Тож можна не сумніватися, що день нинішній принесе чергові корективи.

Сергій ВЛАД.

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

■ ПАРТІЙНІ РЯДКИ

Працювати в інтересах людей

Дев'ятий з'їзд Народної партії збігся в часі з 10-річчям її створення. Голова партії Володимир Литвин закликав «народників» відмовитися від практики паралельного існування — партія сама по собі, а члени партії самі по собі. До того ж, на його переконання, треба підвищувати довіру до НП і не соромитися своєї партійності.

Стосовно взаємодії з іншими політичними силами лідер народників зазначив, що слід рівновіддалитися від усіх політичних сил. Щоправда, за його словами, Народна партія може йти на тактичні союзи для вирішення місцевих проблем в інтересах людей.

А сьогоднішню ситуацію в країні Володимир Литвин охарактеризував так: «Якщо до злочинного минулого, про яке так багато кажуть сьогодні можновладці, додати невизначене майбутнє, то вийде наше сьогодення».

Екс-глава парламенту закликав Верховну Раду, Президента, прем'єра визначити єдине трактування конституційних норм щодо кадрових призначень: «Або ми будемо в перманентній виснажливій боротьбі, або чітко визначимо правила гри».

Другий етап з'їзду відбудеться навесні 2007 року. До цього часу в усіх партійних організаціях мають пройти дискусії з обговорення програми партії, статуту та програми стосовно розвитку села.

Олена ІВАШКО.

На знімку: голова Народної партії України Володимир Литвин **(праворуч)** з делегатами з'їзду.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Луганщина укладе угоду з урядом

На Луганщині ведеться робота над створенням проекту стратегії розвитку регіону до 2015 року. Основні напрямки такої програми дій насамперед стосуються реструктуризації вугільної та металургійної промисловості, розвитку високотехнічного машинобудування, розбудови та модернізації транспортної інфраструктури, ЖКГ та ін. Принциповою новим є те, що Луганська область буде першою з регіонів України, яка укладе угоду з Кабінетом Міністрів на спільне фінансування стратегічних галузей.

Алла АНТІПОВА.

Андрій Матковський — міський голова Полтави

Тему виборів міського голови Полтави можна вважати закритою. Напередодні Октябрський районний суд міста відхилив позов одного з кандидатів на посаду міського голови Віктора Животенка, який оскаржував результати виборів за «фактами масового підкупу виборців» (на думку суду, ці факти не підтвердилися).

Тож сесія міської ради, яка відбулася минулого вівторка, затвердила відповідну постанову територіальної виборчої комісії. Її голова Василь Похилюк вручив посвідчення міського голови Андрію Матковському, який на виборах 26 листопада набрав найбільшу кількість голосів. На сесії його привітали голова облдержадміністрації Валерій Асадчев, заступник голови обласної ради Володимир Марченко та народний депутат України Вадим Петренко.

Віталій СКОБЕЛЬСЬКИЙ.

Полтава.

■ ПАРАДОКС

Тепер уже й історію синхронізуємо

Днями міністр освіти та науки Станіслав Ніколаєнко повідомив: на початку нового року в рамках українсько-російської міждержавної комісії Ющенко—Путін розпочне роботу спеціально сформована група істориків обох країн. Предметом її діяльності буде створення посібників з історії України та Російської Федерації. Віце-прем'єр-міністр з гуманітарних питань Дмитро Табачник та російський колега пана Ніколаєнка — Андрій Фурсенко домовилися про необхідність узгодження конфліктних моментів у «біографіях» двох держав.

Ідея, поза сумнівом, грандіозна, хоча й не нова. Знаючи звичку сусідів усе своє вважати єдино правильним, можна лише здогадатися про народжені в муках міждержавної творчості розділи.

Ось, наприклад, Андрій Боголюбський: засновник держави, що згодом почала називатись Московською, і цю заслугу, як і його воєнні «звитяги», дуже вшановують у сучасній Росії. Для нас цей «боголюбець» відомий більше як любитель обчистити київські храми і душогуб, що два дні вбивав киян і палив «матір руських городов». Їхні історики про цей епізод не згадують і приписують нищення Києва в 1169 (!) році татарам. Мабуть, узгоджений варіант запропонує таку редакцію: в 1169 році Андрій Боголюбський здійснив дводенний офіційний візит до Києва. Зустріч відбулася в гарячій і дружній атмосфері. Від честі лицезріти високого гостя кияни помили місто власною кров'ю і склали до його ніг усі свої коштовності. З образом Пресвятої Богородиці включно.

...Можна узгодити все. До безкінечності. І Мазепу з Полтавською битвою, і новітніший голодомор, і вже зовсім новітню Тузлу. В принципі, ця ідея взагалі заслуговує на запозичення. Ізраїль може «підрихтувати» свою історію разом з Ліваном, турки з вірменами, та сама Росія подивитися на обриси деяких островів московсько-токійським поглядом. У неї взагалі в цьому плані багато можливостей порозумітись із сусідами...

Українські вчені доволі прохолодно поставилися до нової урядової ініціативи. Заступник директора Інституту історії НАН Станіслав Кульчицький вважає, що «навіть сьогодні російські вчені ще не визначилися, де починається їхня історія», а «всі колишні радянські республіки мають право на свою історію... і повернення часів, коли історія кожного народу писалася як частина історії Росії, неможливе».

Доктор історичних наук Володимир Сергійчук також негативно ставиться до задуманої Табачником «синхронізації» у такій делікатній сфері. «Кожна країна має свою історію. За узгодження можна братися тоді, коли є добра воля обох сторін на встановлення істини. Сумніваюся, щоб наші російські колеги цього прагнули...»

Ну, а що гадає історик Дмитро Табачник, він уже сказав. Одне слово, «нагуманітарив»...

Людмила КОХАНЕЦЬ.

Ворота в Ізраїль для бізнесу відкриті

«Ворота в Ізраїль» — щорічну промислову виставку в Тель-Авіві відвідали українські промисловці. Власне ворота в маленьку країну відкриті завжди. Саме тому економіка демонструє сталий розвиток: 2005 року ВВП зріс на 6 відсотків, експорт — на 11,5 відсотка.

Є певні досягнення і в україно-ізраїльських економічних відносинах: товарообіг у 2005 році становив 353 млн. доларів, у тому числі, експорт — 290 млн., імпорт — 63 млн. доларів. Позитивне сальдо України в товарообігу з Ізраїлем має тенденцію до сталого зростання. Попри те, як зауважує президент УСПП Анатолій Кінах, керівник делегації українських промисловців, «для економік, структури яких взаємодоповнюють одна одну, такі масштаби двосторонніх економічних відносин є абсолютно недостатніми».

— Ми провели в Ізраїлі дуже змістовні переговори з двох завдань, — наголосив лідер промисловців і підприємців, — а саме: максимально розширити інвестиційну співпрацю та досягти прориву у спільному виході на ринки країн так званого третього світу.

Нині для цього є всі передумови: Верховна Рада нещодавно ратифікувала угоду про уникнення подвійного оподаткування між Україною та Ізраїлем, а ізраїльський парламент ухвалив закон про зниження оподаткування для компаній з іноземними активами. Підписано угоди УСПП з Центром співробітництва «Ізраїль—Україна» та Федерацією торгових палат країни.

Анатолій Кінах, який послідовно відстоює ідею пріоритетної підтримки наукоємних галузей економіки, першу зустріч у Тель-Авіві присвятив спілкуванню з представниками концерну «Ізраїльська авіаційна індустрія», який став світовим лідером у сфері переобладнання та ремонту, виробництва радарів, систем електронного пілотування та розвідки. В ІАІ добре розуміють проблеми України з її застарілим парком літаків та гелікоптерів, адже більшість інженерів і конструкторів концерну є вихідцями з країн СНД. Вони виявили готовність забезпечити якісну модернізацію будь-якої цивільної та військової машини, зокрема, парку літаків АН. «Євроатлантичні прагнення України вимагають переоснащення, модернізації військової авіації, і ми готові запропонувати їй відповідні програми, допомогти з тренувальними, навчальними літаками», — озвучив пропозиції генеральний директор концерну Йосеф Фішман.

Члени української делегації звернули увагу на безпілотний літак цивільного призначення виробництва ІАІ. Як відомо, Україною пролягає розгалужена мережа нафто- і газопроводів, довжина яких досить велика, що потребує постійного догляду і профілактики. На думку голови Національного агентства з питань забезпечення ефективного використання енергоресурсів Євгена Сухіна, безпілотний літак може просто з повітря виявити та зафіксувати витік газу, він є дуже актуальною альтернативою дорогим і не завжди ефективним інспекціям за допомогою гелікоптерів.

Керівники концерну «Ізраїльський дисконтний банк» запропонували актуальну програму безвибухового знищення боєприпасів та артилерійської зброї, накопичених на українських складах ще за радянських часів. Новітні технології дають змогу абсолютно безпечно утилізувати 20—25 тисяч тонн зброї за рік, а збережені матеріали, насамперед метал, спрямувати на повторну переробку.

Окрім цього, українська делегація привезла додому декілька домовленостей з окремими компаніями. Так, підприємство «Ізумруд» домовилося про поставку діамантової сировини, компанія «Укрінструмент» підписала угоду про ексклюзивні права на поставки з Ізраїлю до України токарних центрів виробництва «ELBE», з України в Ізраїль — вузлів для поліграфічного обладнання глибокого друку. Керівництво українського «Імексбанку» та ізраїльського «Leumi» підписало угоду про встановлення кореспондентських зв'язків, обговорено проекти у сфері страхування. А підприємство «Укравтоматика» домовилося про спільні проекти з енергозбереження та використання альтернативних видів енергії. Національне агентство з питань забезпечення ефективного використання енергоресурсів провело переговори з концернами IDB, Mirhav стосовно виробництва зрідженого природного газу для потреб обох країн з використанням українського обладнання та залученням ізраїльських інвестицій. Президент УСПП Анатолій Кінах та керівник міжпарламентської групи Ізраїль—Україна Михайло Нудельман зважено і детально обговорили проект будівництва в Ізраїлі залізниці за умови участі фахівців з України та поставок великої номенклатури продукції, якої потребує нова залізниця.

Щоправда, Анатолій Кінах переконаний: україно-ізраїльське співробітництво має розвиватися динамічніше. «Тут потрібен якісний прорив, яким має стати вступ України до Світової організації торгівлі. Ізраїль перший серед 150 країн—членів СОТ підписав двосторонній протокол з Україною про членство в СОТ, і нині наші економічні партнери відчувають потребу у грі за однаковими правилами, виказують навіть певне нетерпіння стосовно незрозумілих зволікань», — наголосив він.

«Візит до Ізраїлю ще раз переконав нас, наскільки актуальним є приєднання до СОТ на початку 2007 року, — вважає А. Кінах. — Лише так можна втілити в країні світові стандарти розвитку економіки та життя громадян, отримати додатковий стимул для підвищення конкурентоспроможності української економіки».

Людмила ВЛАДИМИРОВА.

Багатство курорту — багатство країни!

Виїзне засідання комітету з питань сім'ї, молодіжної політики, спорту і туризму Верховної Ради України, яке відбулося нещодавно в Одесі і на якому розглядалися проблеми курортно-туристичної галузі, вкотре продемонструвало, наскільки ми ще далекі від розробки в ній єдиної стратегії і державної політики.

На жаль, розглянуті проблеми накопичувалися останні 8—10 років, не знаходячи практичного вирішення, і досягли тієї критичної позначки, коли просто так відмахнутися від них уже неможливо.

Поспілкувавшись із колегами до засідання, відчув, наскільки ми по-різному дивимося на галузь. Тому, перш ніж перейти до основної теми, хотілося б, як-то кажуть, розставити крапки над «і». Коли ми обговорюємо проблеми курорту, то часто плутаємося в поняттях. Одні під курортами розуміють певну територію, що має лікувальні ресурси. Інші — компактно розташовані спеціалізовані підприємства, що надають професійні послуги з оздоровлення і лікування.

Але істина десь посередині! Сьогодні я хотів би зупинитися на проблемах галузі і територій, на яких вона розташовується.

У світі і туризм, і курорти є високоприбутковими галузями економіки, і багато країн у гострій конкурентній боротьбі прагнуть збільшити в'їзні туристські потоки. У нас же в Україні відбувається зниження кількості відпочивальників у прибережних районах Чорного моря. Причиною цього часто називають несприятливі умови, що склалися протягом останніх чотирьох років, хоча тенденція намітилася торік і досить чітко зафіксувалася в нинішньому...

Звичайно, можна кивати на погоду. Але вона ніяк не позначилася на ситуації на середземноморських курортах і на курортах Чорноморського узбережжя Росії, де, навпаки, кількість відпочивальників в останні роки зросла в середньому на 11—13%!

Отже, причина стагнації наших курортів, мабуть, глибша, ніж просто холодна вода чи політична атмосфера!

Крим, що є абсолютним лідером в Україні за кількістю відпочивальників, останніми роками стабільно втрачає до 100 тисяч традиційних туристів з Росії і країн СНД на рік. Біда в тім, що кримчани, на жаль, не змогли замістити ці втрати хоча б аналогічною кількістю приїжджих з України й інших країн.

Якщо проаналізувати, чому в практично геометричній прогресії розвиваються останні десятиліття курорти Єгипту, Туреччини, Чорноморського узбережжя Росії, то ми одержимо досить просту відповідь: у цих країнах держава, зрозумівши, що на туризмі і курортах можна добре заробити, прийняла політичні рішення про необхідність підтримки вказаного напрямку економіки й активно реалізує цю державну політику!

Звичайно, у кожної країни в її проведенні свої особливості, поєднує їх одне: держава створює умови для залучення інвесторів і потоку відпочивальників.

На жаль, у нас в Україні, що має величезний курортний потенціал, сьогодні важко говорити про наявність і реалізацію державної політики у сфері курортів і туризму.

Не можна сказати, що не було спроб її сформувати. Закон України «Про курорти» з надзвичайними труднощами був прийнятий у 2000 році. Двічі вносилися зміни до Закону України «Про туризм», зараз відбувається узгодження його третьої редакції. Урядом прийнято низку програм з розвитку окремих територій.

Водночас ми сьогодні вкотре змушені говорити про те, що закони не виконуються, оскільки досі не прийняті необхідні підзаконні акти. Програми не реалізуються через відсутність фінансування. Галузь вариться у власному, я б сказав, уже не у свіжому, соку.

І, не одержуючи чітких і зрозумілих сигналів від держави, потихеньку стагнує і програє в конкурентній боротьбі своїм сусідам.

Хотів би звернути увагу на блок питань, пов'язаних з розвитком інфраструктури курортних територій, без чого подальший розвиток курортно-туристичного комплексу є безперспективним, а наш курортно-туристичний продукт ризикує стати просто неконкурентоспроможним!

Керівникам курортних регіонів потрібно визначитися з конкретними територіями, яким необхідно присвоїти статус курортних

З кожним роком морські і повітряні пасажирські порти, автодороги, берегоукріплювальні споруди та інші елементи курортної інфраструктури вимагають усе більше витрат на її підтримку і розвиток, що прямо залежить від наявності державного фінансування і підтримки.

Гостро постає питання, чи можемо ми збалансувати ціни на послуги, які надає інфраструктура, що часто розвалюється на очах.

Я стверджую, що можемо. Особливо якщо звернемо увагу на таку кричущу ситуацію, коли на 1 млн. відпочивальників на офіційно зареєстрованих підприємствах припадає 4 млн. так званих неорганізованих курортників, що лишають гроші за свій відпочинок приватникам, які нелегально надають послуги з розміщення. Адже варто нам докласти зусиль для виведення хоча б невеликої частки цих доходів і направити їх на проблеми інфраструктури курортів — і зможуть значно знизитися ціни на послуги для юридичних осіб, а отже, і ціни на путівки.

Тобто, ми маємо абсолютно викривлену, неприродну ситуацію, коли юридичні особи, пройшовши сертифікацію, ліцензування, сплачуючи податки державі, дотують тіньову економіку за свій рахунок, утримуючи всю інфраструктуру.

А якщо врахувати, що наші очисні споруди, мережі, дороги зношені подекуди майже на 90—95%, то для того, щоб їх хоча б підлатати, необхідно буде збільшити навантаження на легально працюючі підприємства.

Тоді про яку конкурентоспроможність українського санаторно-курортного комплексу можна вести мову?

Якщо не зупинимо наростання негативних процесів, то конкурентну боротьбу за іноземного відпочивальника просто програємо, а українці із середнім доходом віддадуть перевагу яким завгодно курортам, тільки не українським.

Я не ставив би нині завдання домогтися швидкого кардинального перелому в галузі хоча б тому, що в державі для цього немає ресурсів, та й пріоритетність питань, що стоять на сьогодні, не дає змоги розраховувати на її активну участь у реформуванні галузі.

Отже, необхідно визначити кілька проблемних питань, вирішення яких не вимагає серйозних фінансових витрат, але допоможе реально змінити ситуацію на краще.

І тут **перше**, на що я хочу звернути увагу, — це питання збереження і використання наших найцінніших рекреаційних земель. Відвертий «дерибан» уже не просто заважає розвитку успішних суб'єктів господарювання, але й дійшов навіть до земель санаторіїв, баз відпочинку, територій унікальних приморських парків. Приватні «хатинки» стали сьогодні невід'ємною складовою прибережного ландшафту. Приморські міста і селища під виглядом рекреаційних комплексів забудовуються елітним житлом. Над узбережжям нависла загроза. Адже найчастіше такі селища перетворюються з курортних на дачні, куди їдуть на тиждень-другий відпочити багатії. При цьому втрачаються робочі місця, надходження до бюджету і, в підсумку, перспектива розвитку, і це за відсутності податку на нерухомість. Не зупинивши роздачу рекреаційних земель під індивідуальне будівництво, ми найближчим часом зіштовхнемося з проблемою збереження природних лікувальних ресурсів. Дійшло до того, що влітку в одному з курортних міст були розклеєні оголошення «продається земельна ділянка з розвіданими мінеральними водами, необхідні документи є». Але ж ці земля і вода безцінні і повинні бути національним надбанням!

Курорт — це не просто красива або цікава територія

Особливу тривогу викликає стан 100-метрової прибережної смуги, її хаотична, агресивна забудова об'єктами зовсім не курортного призначення. Хіба не прикро, коли набережні перетворюються на торговельні ряди, коли стаціонарні об'єкти торгівлі зводяться з боку моря і вивішується табличка «прохід на пляж через кафе»? Якщо нині не вжити радикальних заходів, ми фактично безповоротно втратимо найцінніший ресурс галузі! Перший крок у вирішенні цієї проблеми вже зроблено: у роботі законопроект, в якому передбачається кримінальна відповідальність за самозахоплення землі. Але цей захід скоріше превентивний і не вирішує проблеми в цілому!

По-друге, я вважав би за необхідне дати новий поштовх процесові надання статусу курортів курортним територіям, що поставить використання землі на цих територіях у суворі рамки закону.

На жаль, незважаючи на вимоги Закону України «Про курорти», і дотепер цей процес іде неприпустимо важко й довго. У результаті в усій Україні за 6 років тільки дві території — Бердянськ і Саки — одержали статус курорту загальнодержавного значення.

Чомусь склалася помилкова думка, що ініціаторами клопотання про надання території статусу курортної повинні бути тільки представники місцевих рад.

Але саме вони і не горять таким бажанням. І, думаю, не треба пояснювати, чому! Але стаття 8 Закону «Про курорти» надає це право і центральним, і місцевим органам виконавчої влади, органам місцевого самоврядування або іншим зацікавленим підприємствам, організаціям, громадянам.

Не розумію і не приймаю стан речей, коли від позиції якогось Івана Івановича або Івана Никифоровича, продиктованої містечковими та меркантильними інтересами, повинна залежати доля того або іншого регіону.

Думаю, що сьогодні керівникам курортних регіонів потрібно визначитися з конкретними територіями, яким необхідно присвоїти статус курортних, і прискорити цю роботу в практичному плані.

Наступне питання, яке обговорюється вже багато років, — це створення на центральному рівні структури, що відповідала б за реалізацію державної політики у сфері курортів, використання й охорону природних лікувальних ресурсів.

Напевно, не всім відомо, що відповідно до чинного законодавства функції державного управління курортною діяльністю з різних питань покладені одночасно на сім відомств і міністерств, що нагадує відоме прислів'я: «У семи няньок дитя без ока». І це не рахуючи десятків контролюючих служб — МНС, СЕС, різних інспекцій.

Можна сказати, ледве не останніми днями прийнята довгоочікувана постанова Кабінету Міністрів України, якою спеціальним уповноваженим центральним органом виконавчої влади з питань діяльності курортів визначено Міністерство культури і туризму України. Хтось, мабуть, зрадіє, хтось засмутиться. Я не бачу причин ні для того, ні для іншого. Оптимальність і дієвість цього рішення або підтвердить, або ні тільки час і конкретні заходи міністерства.

Четвертий напрямок, напевно, найбільш складний у виконанні. Це необхідні корективи в економіці галузі. Готуючись до засідання комітету, я зробив запит до Держкомітету статистики з проханням надати наявну інформацію про роботу галузі. Інформацію я одержав. Але ось що розчарувало: «Держкомітет не має інформації про санаторно-курортні й оздоровчі заклади, дитячі табори і туристичні підприємства, що належать фізичним особам-підприємцям. Держкомітет не володіє інформацією про надходження до бюджетів усіх рівнів від діяльності санаторно-курортних і оздоровчих установ».

Фактично курортно-туристичний комплекс не виділений сьогодні як галузь економіки, хоча всі розуміють його роль у стимулюванні розвитку інших галузей і курортних регіонів у цілому.

За такого стану справ з обліком і звітністю, боюся, ми ще довго будемо говорити про економіку галузі в припускальному тоні.

Кілька років тому, коли я обіймав посаду Голови Верховної Ради Автономної Республіки Крим, на виїзному засіданні Кабінету Міністрів України в Криму під час розгляду питання про затвердження програми «Морський берег» я висловив сумнів у можливості держави виділити величезні кошти в рамках цієї програми. Тодішній прем'єр-міністр мої побоювання відкинув, і рішення все ж було прийнято. На жаль, нині мої слова справдилися, і програму спіткала доля низки інших, призупинених через відсутність фінансування.

Тому вважаю, що треба чесно визнати: в держави на сьогодні реальних можливостей виділити необхідні кошти для розвитку галузі і курортних регіонів немає. У такому випадку необхідно шукати, виявляти і підтримувати можливості регіонів на місцях поліпшити інвестиційний клімат.

Звичайно ж, у кожному курортному регіоні країни є свої особливості. Але в кожному з них можна визначити зону пріоритетного розвитку і створити в ній умови, за яких для інвесторів стане вигідним і будівництво нових об'єктів, і вкладення в реконструкцію старих.

Уже не раз казали про те, що ліквідація нульової ставки ПДВ на наші послуги не збагатила державу, а ось те, що вимила частину оборотних коштів у підприємств, які орієнтуються на експорт своїх послуг, — це факт!

Вважаю, що з цього приводу необхідно додатково попрацювати колегам бюджетного комітету і Кабінету Міністрів.

Значні резерви відкриває легалізація відпочинку в так званому приватному секторі. Нині я готую пропозиції з цього приводу у вигляді законопроекту і буду радий, якщо до цього процесу приєднаються усі зацікавлені особи.

Звичайно ж, існує безліч проблем і питань, які необхідно вирішувати. Це проблеми лікувальної бази, створення і використання методик лікування. Тому я запропонував продовжити розмову і провести її в рамках виїзного засідання комітету в І кварталі 2007 року на базі цілорічного курорту «Трускавець» із залученням фахівців-курортологів з усієї України. Тим більше, що Карпатський регіон останнім часом демонструє найвище зростання наданих курортних послуг при одночасному збільшенні капітальних вкладень. Результатом такого всеукраїнського професійного обговорення і могли б стати реальні, виважені пропозиції з розвитку галузі.

Курорт — це не просто красива або цікава територія.

Курорт — це комплексний соціально-економічний механізм, до діяльності якого залучені як окремі люди, колективи, підприємства й установи, так і цілі галузі народного господарства. Від умов їхнього функціонування і взаємодії залежить добробут усіх: окремої родини, населеного пункту, регіонів і навіть країни.

І, напевно, те, що в 2007 році **виповнюється 200 років курортній справі нашої країни**, дає надію всім професіоналам галузі, що **в нас є можливості зробити 2007 рік** переломним у її реформуванні й відновленні.

Борис ДЕЙЧ,
народний депутат України.

Парламентським асамблеям потрібна реанімація?

Сьогодні завершується дводенний візит Голови Верховної Ради Олександра Мороза до Республіки Польща. Посол цієї держави в Україні Яцек КЛЮЧКОВСЬКИЙ (на знімку) відповів на запитання «Голосу України».

— Що польський політикум очікує від візиту Голови Верховної Ради Олександра Мороза до Варшави?

— Головне завдання — зміцнити міжпарламентські зв'язки. Так склалося, що за останній рік спочатку були вибори в нас, потім у вас, потім було творення коаліції. А тепер настав час відновити співробітництво між парламентами. Тому візит Голови Верховної Ради передусім є знаком відновлення цих зв'язків. Така співпраця дуже важлива не через те, що вона замінює співробітництво між президентами, прем'єрами чи міністрами закордонних справ. Річ у тім, що парламентарії — це представники різних кіл (бізнесових, наукових, культурних, політичних) та регіонів. У парламенті наявна репрезентація всього суспільства. Тож, якщо ми хочемо розвивати контакти з Україною у різних сферах, то парламент для цього є дуже добрим інструментом.

— Під час зустрічі з Олександром Морозом у жовтні ви говорили про необхідність активізувати роботу Україно-Польсько-Литовської та Україно-Польської парламентських асамблей. Чи справді цим асамблеям потрібна реанімація?

— У нас, у Литві та в Україні проходили парламентські вибори. Через це асамблеї не працювали. Останнє засідання Польсько-Української парламентської асамблеї відбулося у липні 2005 року. Що стосується Польсько-Литовсько-Української парламентської асамблеї, то 2005 року було узгоджено її створення, але до сьогодні не було жодної зустрічі. Тепер вибори вже позаду, парламенти працюють нормально, тож можемо розпочинати працювати. Цьому сприятиме і візит Олександра Мороза. Він обговорюватиме з Маршалком Сейму Польщі дату і теми наступних засідань асамблей.

— За часів президентства Олександра Кваснєвського Польща вважалася «адвокатом» України на Заході. Чи продовжуватимуть політику попередника Лех та Ярослав Качинські?

— Сьогодні вже не перший день роботи ані Президента Леха Качинського, ані Прем'єр-міністра Ярослава Качинського. Різниці в політиці виникають з подій. Зокрема, після 1 січня 2005 року найважливішим стало питання енергетичної безпеки. Коли ми побачили, як росіяни припинили доступ газу в Україну і зажадали вищої ціни за нього, то зрозуміли: співробітництво між Польщею та Україною в цій сфері є дуже важливим.

Якщо говорити про головну лінію польської зовнішньої політики, то вона, на моє переконання, залишається незмінною з 1991 року. Польща була першою державою, що визнала незалежність України, Польща підтримувала підписання Україною Угоди про партнерство та співробітництво з Європейським союзом та НАТО. Польща також висунула низку ініціатив, зокрема, про створення спільного військового батальйону та спільну службу в місії в Іраку. Тож маємо досягнення, які хочемо продовжувати.

— Повертаючись до енергетичного співробітництва. Міністр економіки Польщі Пьотр Возняк, перебуваючи нещодавно в Києві, повідомив, що польська сторона зверталася до України по допомогу в укладанні контракту з «Росукренерго» на постачання газу. В чому була суть цієї допомоги?

— У міжнародній політиці не все є очевидним. Ми попросили українську сторону про допомогу. Напевно, наші українські партнери передали сигнал до приватної міжнародної фірми «Росукренерго», що Польщі дуже потрібно підписати цей контракт. Власне, про це і йшлося — щоб український уряд знав ситуацію і стільки, скільки міг, допоміг.

— Проте за новими контрактами Польща купуватиме газ дорожче...

— Так, росіяни всім піднімають ціни. Головні поставки газу ми отримуємо з Росії через Білорусь. Частина, близько 20 відсотків, іде через Україну. І цю частину ми отримуємо через «Росукренерго».

— Також багато запитань виникає навколо добудови нафтопроводу Одеса—Броди до Плоцька. Зокрема, чи відповідають дійсності повідомлення, що спільне українсько-польське підприємство «Сарматія», яке має опікуватися цим інвестиційним проектом, уже рік практично не працює?

— Проблема не в «Сарматії», а в тому, на якому етапі перебувають нині переговори, пов'язані з добудовою нафтопроводу. 2003 року з ініціативи української сторони вони були призупинені. Ми почули від Прем'єр-міністра Віктора Януковича і міністра палива та енергетики Юрія Бойка, що Україна зацікавлена продовжити цей інвестиційний проект. Роль «Сарматії» тут досить скромна. Якщо буде відповідне рішення українського уряду, то «Сарматія» працюватиме.

— Важливою проблемою залишається заборона імпорту польського м'яса до України. Під час останнього засідання міжурядової групи йшлося про те, що цю заборону буде скасовано до 25 листопада.

— Поки що заборону не скасовано. Хоча, на нашу думку, її не слід було впроваджувати. Як нам повідомили, причиною такого рішення стала контрабанда м'яса, яке не дотягувало до українських стандартів. Але за контрабанду несе відповідальність не Польща, а та держава, яка його пропускає. Митні служби України для того й існують, щоб її унеможливити. Тим паче, що реалізаторами контрабанди виступали, здебільшого, громадяни України та українські фірми. Тож це не може бути закидом для Польщі — ми не проводимо контролю м'яса, яке вивозять. Якщо Україна хоче стати членом СОТ або укласти угоду про вільну торгівлю з Європейським союзом, то повинна дотримуватися певних засад. І тут ми бачимо суперечність, бо така заборона є односторонньою і шкодить порозумінню.

Розмову вела
Тетяна ПАСОВА.

Балет на електричному дроті

Об'єкти особливої тривоги — так називався один із пунктів програми святкування Дня міста у Новій Каховці. Ініціатором екскурсій проблемними місцями та обговорення їх за розширеним «круглим столом» з участю журналістів, депутатів, політиків виступила регіональна газета «От А до Я». Її редактор Тетяна Міщенко та творчий колектив вчинили, можна сказати, неординарно, але патріотично. Великий та сановний почет гостей з нагоди Дня міста використали не лише для традиційних розважально-показових заходів, а перш за все «завантажили» їх проблемами 85-тисячного міста та прилеглих селищ...

Нова Каховка — старі клопоти

Першим, хто зустрів журналістів, був Таврійський міський голова Микола Різак. Таврійськ — місто залізничників, супутник Нової Каховки — наразі готовий підхопити естафету в сумнозвісного Алчевська. 1134 родини проживуть зиму в холодечі. І так уже чотири роки, з того часу, як збанкрутів місцевий м'ясокомбінат, котельня якого опалювала помешкання в багатоквартирних будинках.

Холодно стає від одного лише вигляду бібліотеки, Будинку культури, школи мистецтв. Стіни промерзлі та вологі, а в студії хореографії взимку іскрить навіть електропроводка, тому викладачі боялися за життя вихованців мистецького закладу.

Утім, приємним винятком є місцевий дитсадок. Тут затишок і тепло забезпечує автономна котельня.

— Як вдалося змонтувати? Та ми три роки воювали, нікому спокою не давали, скрізь писали, у всі газети, на всі телеканали, — каже завідувачка дитсадка «Джерельце» Лідія Зоря, котра чверть віку очолює дитячий заклад.

Питання постачання тепла в бюджетні заклади — замкнуте коло: щоб отримати гроші на котельню, треба потрапити в «рядок» бюджету, щоб потрапити — треба зробити проект; щоб його зробити, треба гроші — чимало, 80 тисяч гривень. Ото й приїхали! До слова, персональне прохання є в Миколи Різака до депутатів Верховної Ради: прийміть закон, щоб можна було боротися з боржниками за комунальні послуги.

Міський голова Таврійська Микола Різак: «Будемо взимку з холодом!»

Яку воду питиме Крим

Наступним тривожним об'єктом на маршруті журналістів був Північно-Кримський канал. Унікальна гідроспоруда, що тягнеться на відстані 400 кілометрів і ось уже майже півстоліття несе живильну дніпровську воду спраглій землі Криму. 15 сусідніх районів отримують воду для виробничих, зрошувальних та питних потреб. Три роки, як підприємством керує Микола Риженко. Потрапивши в немилість до одного з чергових «губернаторів», досвідчений фахівець у водній галузі виявився «вижитим» з обласного центру на новокаховський «плацдарм».

Разюче змінився вигляд території, котра, скоріше, нагадує вельможні апартаменти — з альтанками та фонтанами. Зросли й виробничі показники, зміцнилася дисципліна в трудовому колективі.

Директор Північно-Кримського каналу Микола Риженко: «На дні каналу — небезпека для Криму».

У який спосіб? Дуже простий, каже Микола Олексійович. «Ото є методика Довженка — сеанси від відомої недуги, а у нас метод Риженка, кулаком по столу: або працюємо, або пиячимо!.. Результат — бачите самі».

Проблема, котру вирішує нині директор, — півмільйона боргів за електроенергію, що утворилися через нові тарифи. Не погасить їх держава — не зможе канал наповнити 9 водоймищ Криму, з яких п'ють воду 1,8 мільйона мешканців. Уже Новий рік можуть зустріти «на суху». Є на Північно-Кримському ще одна «уповільнена міна». Його дном пролягає каналізаційний колектор. Три роки тому тут вже була масштабна аварія, дивом вдалося її вчасно виявити й ліквідувати. Стан колектора — як сито. Нечистоти будь-якої миті можуть потрапити в крани кримчан. Ото біда буде! «Уся надія на вас, пресу», — каже Риженко. Та впевненість керівника у вирішенні проблем викликає захват:

— Ми тут ще водоспад плануємо зробити, — ошелешує журналістів на прощання.

— Для чо-о-го??!

— А щоб красиво було!

Воістину, довженківський герой, поет-оспівувач краси...

«Гострий» стіл серед воза проблем

Справжнє народне самоврядування можна було спостерігати в «червоному куточку» Новокаховського електромашинобудівного заводу, куди журналісти запросили усіх небайдужих до проблем регіону. «Гострим», а не «круглим» назвав народний депутат Олександр Стоян «стіл» , за яким ведуча — журналіст Тетяна Міщенко влаштувала «мозкову атаку» для всіх присутніх: депутатів міської, обласної, Верховної рад, селищних голів новокаховських «околиць», голови Херсонської облради Володимира Демьохіна, партійних лідерів, громадських активістів, керівників провідних підприємств міста. Про заводські проблеми та шляхи їх розв'язання говорив директор заводу, депутат облради Микола Іванов. Головне бюджетонаповнююче підприємство, яке виробляє вкрай необхідну продукцію — вибухобезпечні двигуни для вугільної галузі, зазнає скрути від стрибка цін на енергоносії. А через його недавній двомісячний простій недоотримала левову частку платежів і місцева скарбниця. Наразі наскрізною думкою всіх учасників дискусії звучало одне: треба змінювати систему формування бюджету — спершу «низи», тоді «верхи».

— Жодне порушене сьогодні питання не залишиться без уваги, — запевнив голова облради Володимир Демьохін, — готуйте лиш конкретні пропозиції разом з документами.

У цьому запевняли й депутати Верховної Ради. У нинішньому бюджеті неодмінно буде збільшено частку коштів, що спрямовуватимуться на вирішення проблем громад, — Олександр Стоян та Ігор Казаков, члени фракції «Партії регіонів» у Верховній Раді зобов'язалися виступити тут добросовісними «лобістами» інтересів новокаховських виборців.

Алла БРУСИЛОВА.

Херсон—Нова Каховка.

Фото автора.

Кілерство поза політикою — питання відкрите…

Обговорення під час засідання IX сесії Львівської обласної ради резонансних справ на Львівщині спричинило вибух емоцій і дискусій «на тему». Тим паче, що сесія збіглась у часі з річницею нерозкритого вбивства колишнього голови обласної ради Степана Сенчука. Попри це виступи силовиків були доволі оптимістичними. Наприклад, заступник прокурора області Богдан Татарин відзначив тенденцію до зниження умисних убивств. У 2002 році їх було 168, у 2005-му — 108. Він закликав не надавати політичного забарвлення злочинам, скоєним з мотивів виробничо-господарської діяльності.

Начальник УМВСУ у Львівській області генерал Віталій Максимов теж має підстави для оптимізму. Він повідомив депутатів, що вперше за 15 років(!) на Львівщині розкрито замовлене вбивство — замах на директора ТзОВ «Шувар» Романа Федишина, внаслідок котрого загинула 14-річна дівчинка. Він відзначив, що на Львівщині порівняно з іншими областями далеко не найгірша ситуація.

— Ажіотаж, який зчинився через останні вбивства у Львові, — це диверсія проти області, — вважає він. — Це інформаційне кілерство, мета якого — залякати інвесторів. Повторно питання про кримінальну ситуацію в області буде розглянуто на сесії обласної ради в лютому 2007 року.

Також депутати ухвалили звернення до голови Верховного Суду України Василя Онопенка, в якому попросили його взяти під особистий контроль перегляд кримінальної справи нашого краянина — журналіста Руслана Антоника. Його засудження спричинило значний резонанс в Україні. Усі, хто знає цього журналіста, громадського захисника, відкидають версію про нібито вчинене ним вбивство чи будь-який інший злочин.

«Як випливає з представлених захисниками засудженого Руслана Антоника матеріалів та повідомлень ЗМІ, — зазначається у зверненні, — на етапі досудового слідства та при розгляді справи в суді було допущено істотні порушення норм кримінального та кримінально-процесуального законодавства України, що своєю чергою призвело до порушень стосовно гр. Антоника положень ст. 3 Конституції України, згідно з якою людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю».

Першого вересня 2006 року Генеральний прокурор України подав до Верховного Суду клопотання про перегляд судового рішення у справі Руслана Антоника в порядку виключного провадження. З метою недопущення порушень гарантованих Конституцією України прав та свобод засудженого журналіста Львівська обласна рада просить голову Верховного Суду України В. Онопенка взяти під особистий контроль перегляд справи Руслана Антоника.

Нагадаємо, що Р. Антоника в 2000 році засудили до 13 років позбавлення волі за звинуваченням у вбивстві гр. Тичинського, зятя радника Леоніда Кучми. Журналіст уже відбув шість років покарання. Саме стільки часу його родина, колеги-журналісти та правозахисники борються за скасування цього необґрунтованого та жорстокого вироку. Чи ж було це правове й судове «кілерство» політичним? Мабуть, це болюче питання відповіді не потребує...

Оксана ТЕЛЕНЧІ.

Львів.

НОВИНИ

СЕРЕДА, 6 ГРУДНЯ 2006 ■ № 231 (3981)

Столичне управління ДАІ пропонує за порушення правил дорожнього руху встановити штрафи для водіїв у розмірі від одного до десяти неоподатковуваних мінімумів

Антимонопольний комітет рекомендував Укрзалізниці привести у відповідність із законодавством порядок формування тарифів на перевезення транзитних вантажів

■ У НОМЕР

Нащадки легендарної і непереможної потребують допомоги

(Початок на 1-й стор.).

Одна з найголовніших — житло для військових. Мене, наприклад, завжди дивувало і дратувало те, що портрети генералів не влазять в об'єктиви кінокамер та фотоапаратів, а в солдатиків щоки позападали. Однак це і моя, і армія нашого народу. І вона нині потребує державної допомоги. Бо спадок вона одержала після «легендарної і непереможної» надто тяжкий. А процес її реформування всі ці роки йшов, як мокре горить.

15 років тому Україна успадкувала одне з найпотужніших угруповань військ у Європі з міжконтинентальними балістичними ракетами з ядерними боєголовками. Чого тільки в нас не було! Ракетна армія, три загальновійськові та дві танкові армії, чотири повітряні та окрема армія протиповітряної оборони, Чорноморський флот, тисячі танків, літаків, бойових броньованих машин, майже 800 тисяч чоловік особового складу... Сьогодні ми хочемо позбутися того непосильного тягаря і створити невелику, але мобільну і боєздатну армію, в якій на контрактній основі було б любо-дорого служити. На вірність Батьківщині та її народу. Тож побажаймо людям зі зброєю в руках у їх святковий день щастя-радості в житті та солдатської звитяги.

Володимир ПІДВИСОЦЬКИЙ.

■ ФОТОФАКТ

У білоруському місті Гродно до численних визначних пам'яток додалася ще одна — на правому березі Німану звели маяк.

На знімку: гродненський маяк.

Фото Білоруського телеграфного агентства Белта/Укрінформ.

Кринична з присмаком нітратів

Львівська область. Воду з підвищеним умістом нітратів виявили співробітники санепідемстанції у дев'яти криницях у райцентрі Мостиська. Проби води взяли на прохання місцевих мешканців, котрі відчули в ній зміну смаку і запаху. Як свідчать люди, аналізи не проводили 10—15 років. Після перевірки фахівці заборонили користуватися підозрілими колодязями. Що спричинило забруднення, невідомо, його джерело шукають екологи та працівники санепідемстанції. За півкілометра розташована АЗС, а ще ближче — цвинтар. Лікар відділення комунальної гігієни обласної СЕС Микола Фадейчук припустив, що, можливо, десь відбувається забруднення водоносного горизонту стічними водами. Коли колодязі почистять, санепідемстанція ще раз візьме проби. Тим часом забили на сполох люди, в яких життєдайну вологу не перевіряли, адже криниці викопано за якийсь десяток метрів від сусідських, забруднених. Нині визначено криниці, з яких дозволено пити воду, **повідомляє «5 канал»**.

Вимушена посадка

В аеропорту **Запоріжжя** в понеділок увечері відразу після зльоту через неполадки гідропідсилювачів рульової системи здійснив вимушену посадку літак Ан-12. Він мав летіти до Туреччини. На борту було 135 кг вантажу і 6 осіб — члени екіпажу. Як повідомили в управлінні МінНС, потерпілих немає. Ан-12 належить запорізькій авіакомпанії «Мотор-Січ».

12 листопада в Запоріжжі також зробив вимушену посадку пасажирський літак авіакомпанії «Мотор-Січ» — Ан-140, що прямував з Києва в Анкару. Тоді причиною аварійної посадки стала невдпевна робота одного з двигунів авіалайнера, **передає УНІАН**.

Як контролери на око лічильники бракували

Десять мешканців селища Брацлав Немирівського району на Вінниччині у розпал опалювального сезону опинилися без блакитного палива — ні їсти приготувати, ні будинок обігріти... Контролери районного управління газового господарства забракували їхні лічильники, зобов'язавши встановити нові або оплачувати спожитий газ за іншими розцінками.

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

Серед постраждалих — пенсіонери Микола Шинглер та Петро Подоляк, які впродовж тижня авралом мусили з'ясовувати стосунки з газовиками, купувати нові лічильники, встановлювати і реєструвати їх. Витратили майже по 500 гривень. Ніби вже все позаду, але в цій справі лишилося багато незрозумілого. Адже насправді забраковані лічильники у лабораторних умовах не перевірялися. Навіть у актах не названа їхня несправність. До будинків пенсіонерів контролери заявились без посвідчень. Оглянули лічильник, плиту і винесли вердикт: прилад несправний. В акті значилося: не працює «за середнього споживання газу на одній конфорці».

У Немирівському управлінні газового господарства факт перевірки лічильників підтвердили. На час їх заміни пенсіонери, щоб не «рвати» і без того куций сімейний бюджет, мусили писати заяви про відключення їх від газопостачання.

Новий лічильник (мембранного типу) обійшовся у 240 гривень. За установку немирівські газовики взяли з кожного споживача по 222 грн. 83 коп.(!), куди входить плата за перевезення, роботу та матеріали. Нікому іншому монополісти не дозволяють встановлювати лічильники, попереджаючи, що тоді їх не зареєструють.

Як з'ясували в начальника Немирівського управління газового господарства Леона Соколовського, лічильники Красилівського приладобудівного заводу, якими користувалися у Брацлаві, потребували заміни, бо мали велику похибку у фіксуванні об'єму газу, зокрема на малому горінні. За його словами, споживачі, котрі не погоджуються з висновками контролерів, можуть самотужки перевірити лічильники в лабораторних умовах.

Тим часом головний спеціаліст Вінницького обласного управління захисту прав споживачів Юрій Мірошниченко зауважує: в даному разі очевидна правота споживачів, яку нескладно довести в суді. Адже, зокрема, порушено Положення про експертизу приладів обліку газу, згідно з яким на час такої перевірки газопостачальна організація повинна безкоштовно встановлювати споживачеві лічильники з власного фонду.

Віктор СКРИПНИК.

Вінницька область.

Нема грошей — нема тепла

■ ДО РЕЧІ

Луганськ залишиться без газу, якщо його мешканці не оплачуватимуть послуги теплопостачальників. Про це попередив міський голова Сергій Кравченко. Адже, порівняно з іншими обласними центрами України, тут найнижчий рівень розрахунків за газ. ДКП «Теплокомуненерго» сплачено всього лише трохи більше 3 млн. гривень замість 13 млн. Заборгованість населення становить майже 70 млн. грн. Водночас міський голова звернувся до керівників підприємств із проханням вчасно видавати зарплату своїм працівникам, щоб ті могли розрахуватися за комунальні послуги. Причому за новими тарифами, **повідомляє наш власкор Алла АНТІПОВА**.

* * *

Без тепла і гарячої води вже залишилися мешканці восьми будинків у Тернополі. Така загроза над усім обласним центром — борги за газ перевищили шість мільйонів гривень. Рівень оплати комунальних послуг у листопаді знизився до 60 відсотків (на початку року становив 84 відсотки). Жителі двох гуртожитків ВАТ «Тернопільський комбайновий завод» винні теплопостачальникам понад 180 тисяч гривень. У свою чергу завод заборгував працівникам майже два мільйони гривень зарплати. Про таку ланцюгову реакцію **інформує наш власкор Любов ЛЕВИЦЬКА**.

«Без роботи сидіти не можу...»

Пенсіонерка Надія Давидівна Ситникова з Білої Церкви (Київська область) незвичайним бізнесом зайнялася не через легке життя. Колишній технолог громадського харчування, вона за 30 років роботи в їдальні заробила 370 гривень пенсії. Уже десять років на заслуженому відпочинку. Прожити на цей пенсійний мізер не так-то просто. От і вирішила стати підприємцем. Чайно-пиріжковим.

— Крім того, без роботи сидіти не можу, — каже Надія Давидівна. — Встаю о 4 годині ранку. Поки наліплю і насмажу пиріжків — уже 8 годин. Біжу на ринок на своє робоче місце. Мої чай, кава, пиріжки, біляші, кажуть, смачні. До другої години дня все продаю. І так день у день. Бізнес не крутий, але на життя вистачає. А головне — людям на радість, а мені не соромно за свою продукцію.

Андрій НЕСТЕРЕНКО.
Фото автора.

І через 13 років знайшли

Івано-франківські правоохоронці затримали чоловіка, якого підозрюють в умисному вбивстві на території Польщі російської громадянки. Це сталося 13 років тому. За словами начальника відділу карного розшуку УМВС в області Михайла Греська, влітку 1993 року зловмисник завдав потерпілій кілька ударів гострим знаряддям у груди, після чого вона померла. Труп чоловік закопав у лісі. Польські правоохоронці встановили, що злочин скоїв громадянин України. Тоді за пошуки зловмисника взялися українські правоохоронці. У жовтні цього року співробітники івано-франківської міліції з'ясували, що підозрюваний чоловік переховується у Києві. Тут його і затримали. 38-річний уродженець Івано-Франківська визнав свою вину. Зараз слідство встановлює мотиви та обставини цього злочину.

Дарина НАЗАРЧУК.

Івано-Франківська область.

Бувають і фальшиві лотереї

У Семенівці правоохоронці викрили продавця, який торгував фальшивими державними лотерейними білетами. Як показала перевірка, він «настругав» їх на домашньому принтері стільки, що мав солідний прибуток щодня. Ось тільки мешканцям району довго не щастило на будь-які мінімальні виграші. Тепер за 203 статтею Кримінального кодексу України «винахіднику» доведеться сплатити від 50 до 100 неоподаткованих мінімумів доходів громадян.

Сергій ПАВЛЕНКО.

Чернігівська область.

З надією на стабільність

(Початок на 1-й стор.)

Прем'єр-міністр України Віктор Янукович перебуває у США з робочим візитом, у рамках якого він уже провів низку зустрічей з високопоставленими американськими чиновниками. Проте зустріч глави українського уряду з американським президентом Джорджем Бушем програмою візиту не запланована. Невнесення в плани зустрічі Президента США Джорджа Буша з Прем'єр-міністром України Віктором Януковичем у ході його візиту до США не є фактом нехтування Прем'єр-міністром України на користь Президента Віктора Ющенка, прокоментував цей факт офіційний представник державного департаменту США Шон Маккормак на брифінгу у Вашингтоні. «Пан Янукович обраний під час виборів, і ми готові працювати з ним і з його урядом в усіх напрямках. Він переміг на виборах — громадяни України віддали йому свої голоси, і він сформував свій уряд. Так що нема ніякого нехтування. Ми цілком готові працювати з ним і з його урядом», — заявив американський чиновник.

Україна і США вже підписали міжурядову угоду в сфері науки і технологій, а також угоду, спрямовану на боротьбу з корупцією в Україні. Обидві угоди з української сторони підписав міністр економіки Володимир Макуха. Друга угода укладена між Кабінетом Міністрів і корпорацією «Виклик тисячоліття» про відкриття Порогової програми для України. Як повідомив журналістам Віктор Янукович, програма планує виділення Сполученими Штатами майже 500 мільйонів доларів на боротьбу з корупцією в нашій країні. Угода передбачає виділення Україні 45 мільйонів доларів США для подолання корупції в органах державного управління, в судовій системі, системі освіти.

■ ФОТОФАКТ

З перших днів зими в Німеччині активно готуються до Різдва. Традиційний атрибут на вулицях міст у цей час — різдвяні ярмарки, яких тільки в Берліні нараховується майже 60. Тут можна покататися на каруселях, придбати сувеніри для рідних і друзів.

Фото Ганни СНІГУР-ГРАБОВСЬКОЇ (Укрінформ).

***На знімку:* під час різдвяного ярмарку в Берліні.**

До Києва їде важливий московський гість

Заступник глави уряду РФ — міністр оборони РФ Сергій Іванов 5—7 грудня відвідає Грецію і Україну, повідомив начальник управління інформації і громадських зв'язків Міноборони РФ Сергій Рибаков.

Учора Іванов відбув з робочим візитом до Грецької Республіки. І вже з Афін пан Іванов вирушить до Києва, де 7 грудня візьме участь у першому засіданні підкомітету з питань безпеки російсько-української міждержавної комісії. Міністри оборони обох країн є співголовами підкомітету з питань безпеки. У ході засідання буде, зокрема, підписано план співпраці військових відомств на 2007 рік.

Віктор ТИМОШЕНКО.
Москва.

■ ФОТОФАКТ

Фото Дмитра ЛЮБЧЕНКА.

Представників одних із найцікавіших міліцейських професій готує слідчо-криміналістичний факультет Донецького юридичного інституту МВС. Днями факультет відчинив двері для «цивільної» молоді. Відвідувачі могли ознайомитися з навчальною базою інституту, умовами проживання, порядком вступу.

***На знімку:* співробітник вибухотехнічної служби ГУ МВС у Донецькій області демонструє вибухозахисний костюм.**

Дітей обіцяють зігріти

Днями благодійний фонд «Доля дитини» презентував черговий дитячий проект — «Тепло в душі». З його допомогою планують зігріти маленьких мешканців дитячих будинків, шкіл, лікарень та садочків. Для цього в державних установах встановлять сучасне котельне обладнання з безперебійною подачею тепла та гарячої води.

— Ми відвідали багато дитячих будинків і здивувалися, що до цього часу там використовують вугільну топку 1950—60-х років, — розповідає генеральний директор Міжнародного благодійного фонду «Доля дитини» Дар'я Ревіна. — Батареї холодні, діти мерзнуть і хворіють. Ми плануємо побудувати нові автономні котельні з індивідуальним графіком постачання тепла. Так діти не залежатимуть більше від опалювального сезону.

За словами Дар'ї Ревіної, програма «Тепло в душі» уже встигла зігріти десятки дитячих закладів і привнесла якісні зміни в життя дітей. Серед них — школа селища міського типу Високий Харківської області. Нещодавно там запрацювала нова газова котельня. До цього більш як 80 років будинок опалювали звичайною вугільною пічкою. Не мерзнуть більше і в інших містечках Харківщини. Адже програма спочатку реалізовувалася саме там.

На сьогодні благодійний фонд включив до своєї програми 81 державний дитячий заклад із 18 областей України та міст Києва і Севастополя. 2007 року планують допомогти майже 20 навчальним установам із кожної області. На це виділяють 5 мільйонів гривень.

Наталія ОВДІЄНКО.

«Галицькі сурми» кличуть офіцерів...

Цей духовий оркестр називають муніципальним, хоча офіційний статус ще треба затвердити. За підтримки депутатів, міського голови Львова Андрія Садового це, кажуть, неодмінно станеться.

Про що і йшлося під час концерту у філармонії, присвяченого 15-річчю Збройних Сил України й дню народження духового оркестру. Цей колектив — «дітище» обласної організації Спілки офіцерів — об'єднав сивочолі і зовсім юні, студентські, таланти. Його директор Костянтин Іщик та мистецький керівник і диригент, заслужений артист України Василь Кочубей плекають надію здобути головну нагороду на Міжнародному фестивалі духових оркестрів у польському Рибніку. А поки що «сурми королівського міста» звучать скрізь — і в концертних залах, і у військових частинах, і на вулицях...

Оксана ТЕЛЕНЧІ.
Львівська область.

■ СВІТ КОРОТКО

ЄС

Україна — кращий сусід

Україна досягла найбільших успіхів серед одинадцяти країн, з якими Європейський союз реалізовує свою політику сусідства. Про це заявив посол Єврокомісії в Україні Ієн Боуг. З нового року набере чинності нова програма добросусідства під назвою: «Простір процвітання, стабільності і безпеки». Для ефективної реалізації політики сусідства створено два спеціалізовані фонди в мільярд євро. 300 мільйонів з них одержать країни, що найбільш плідно співробітничають з ЄС. Серед них і Україна. Також, зазначив Ієн Боуг, нова політика сусідства дозволить користуватися європейською зоною вільної торгівлі і спрощеним візовим режимом. Однак ця програма не впливає на темпи вступу України до Європейського союзу, підкреслив він.

РОСІЯ— ВЕЛИКА БРИТАНІЯ

Смерть із продовженням

Тіло колишнього співробітника ФСБ Олександра Литвиненка передали родичам для поховання. Водночас різко погіршується здоров'я італійця Маріо Скарамелли. Вміст радіоактивного елемента полоній-210 у його організмі, за словами медиків, у п'ять разів перевищує смертельну дозу. Скарамелла перебуває в Лондоні в тому само госпіталі, що й Олександр Литвиненко. А в Москві зустріч слідчої групи Скотленд-Ярда з головним свідком у справі, бізнесменом Андрієм Луговим, може не відбутися. Колишній співробітник ФСБ, його дружина і троє дітей знаходяться на обстеженні в лікарні. Раніше вони вже побували в лікарні і були тоді «абсолютно чисті». Тому багато експертів схиляються до думки, що зустріч навмисно затягується. З лікарні вже виписаний Єгор Гайдар, що також став жертвою отруєння. Щоправда, московські лікарі, обстеживши його, так і не змогли встановити, що було тому причиною.

ІРАК

Відразу два великих теракти

У вівторок у різних районах Багдада скоєно великі теракти, жертвами яких стали десятки чоловік. На півночі міста бойовики обстріляли автобус, загинуло 15 осіб. За попередніми даними, загиблі були шиїтами, які працювали в організації, що контролює місця поклоніння і мечеті. У той самий час на півдні Багдада, де проживають представники різних релігійних течій, бойовики підірвали три машини біля заправної станції, при цьому загинуло 16 і поранено 25 осіб. Напередодні Рада Безпеки ООН продовжила мандат багатонаціональних сил у Іраку до кінця 2007 року.

ЛІВАН

Протистояння наростає

У Бейруті вчора поховали шиїтського маніфестанта, вбитого в неділю під час масових антиурядових виступів. Тим часом на вулицях столиці Лівану додатково розміщені сотні військовослужбовців. Ось уже кілька днів у країні продовжуються демонстрації прихильників угруповання «Хезболлах», що часто перекростають у масові безладдя.

Платити? Не платити?

■ ТЕМА

Хто скаже: повинні чи ні кияни платити за комунальні послуги в 3,4 разу більше, ніж досі? КМДА запевняє, що нові тарифи набули чинності з першого грудня, й городяни в січні одержать платіжки з новими розцінками. Мін'юст твердить, що їх треба ігнорувати, а міська влада на це заявляє, що неплатників каратимуть виселенням. Екс-голова КМДА Омельченко звернувся з позовом до Господарського суду Києва проти нинішньої столичної влади й роздав киянам 1500 позовних заяв, твердячи, що підвищення тарифів необгрунтоване. Опозиційні до команди голови КМДА Черновецького політики обрушили на нього звинувачення в антинародній політиці. Кожна зі сторін, посилаючись на зручний для неї закон, переконує у правильності власної позиції.

На думку першого заступника голови КМДА Анатолія Голубченка, адміністрація може скасувати своє розпорядження стосовно підвищення тарифів лише після ухвали суду. Або якщо Київрада на сесії 7 грудня його не підтримає.

Тим часом, поки представники КМДА та Мін'юст України доводять кожен свою правоту, а політики змагаються у герці за право називатися «народнішим», кияни чухають потилиці: як воно все-таки буде? Чимало з них радо підтримують тих, хто владу втратив і прагне її знову: не платити! У них своя правда: нас обдурювали не раз, то чому б не спробувати те саме? Та й спокуса немала: «наша Юля» одного разу вже списала борги неплатникам, пошивши в дурні громадян, які акуратно розраховувалися за ЖКП. Може, цього разу послухатися «правдолюбця» Сан Санича? Але ж за борги неплатників розрахуються не «добренька» Юля і не «справедливенький» Омельченко, а городяни, які їх не мають...

З другого боку, вражає безвідповідальність керівників КМДА, котрі ухвалюють такі болісні рішення. Адже це саме той випадок, коли треба сім разів відміряти, перш ніж їх оприлюднити. З легкістю випустивши у світ розпорядження, вони так само легко заявляють, що коли Київрада його скасує, то доведеться з цим змиритися.

Складається враження, ніби в КМДА та Київраді немає інститутів обов'язкових погоджень на всіх рівнях, передовсім юридичному. Не кажу про обговорення громадою міста чи бодай розумне пояснення, у зв'язку з чим і чому ми повинні платити більше. А також, чи готова до цього сама КМДА, зокрема до організації виплат субсидій малозабезпеченим? Крім того, хто напевне скаже, які городяни належать до цієї категорії? А сама КМДА це вже визначила?

Ніхто не заперечує: тарифи за водо- і теплопостачання мають бути вищими. І що ми, користуючись цими послугами, повинні за них платити. Але КМДА наводить лише один аргумент, чому підвищила тарифи: вони не змінювалися впродовж кількох років! Начебто кияни в цьому винні. Та й досі, навіть за умови скандалу, міська влада не оприлюднила обгрунтованих розрахунків, чому саме стільки треба платити за ЖКП? У цьому разі мимоволі почнеш прислухатися до обвинувачень екс-голови про те, що такий-то ім'ярек, котрий при владі нині, добряче нагріє на цьому руки...

А поки що київська влада досягла двох результатів: її «розбірки» спровокували чергове збільшення заборгованості за ЖКП в столиці, а також ще раз переконали киян, що місто не має розсудливих і поміркованих «батьків», спроможних вести його до процвітання...

Валентина ПИСАНСЬКА.

СЕЛО
СЕРЕДА, 6 ГРУДНЯ 2006 ■ № 231 (3981)

Президент підписав закон, яким передбачено зниження експортного мита на живу худобу і шкіряну сировину

Міністерство економіки підвищило мінімальну індикативну ціну на насіння соняшнику, експортованого у грудні, до 280 доларів за тонну

■ НАБОЛІЛО

На полях залишається третина врожаю

Причина — брак техніки

Те, що з сільгосптехнікою на селі катастрофа, вкотре засвідчив аграрний сезон. Щорічне навантаження на неї зростає через брак коштів на придбання нової. Тому її ресурс вичерпується вдвічі або навіть утричі швидше, ніж це передбачено.

За даними Інституту аграрної економіки, вітчизняні сільгосппідприємства забезпечені технікою лише на 40—50 відсотків, з яких понад 90 — відпрацювали свій амортизаційний ресурс. Унаслідок цього держава щороку втрачає третину врожаю, а це 15—20 млрд. грн.

Бюджетна підтримка технічного оновлення галузі здійснюється за залишковим принципом. Від цього потерпають не лише аграрії, які змушені щороку витрачати кошти на ремонт, аби спорядити в поле залізяччя, що вже від'їздило своє. Це за того, що на складах сільгоспмашинобудівних заводів, які через недофінансування скорочують виробництво, втрачають ринки і конкурентоспроможність, стоять незатребувані комбайни, трактори та інша техніка на понад 500 млн. грн. Одна з причин низької купівельної спроможності українських аграріїв — зупинення бюджетного фінансування придбання сільгоспмашин за лізинговими схемами, компенсаційних виплат за банківськими кредитами на купівлю сільгосптехніки.

— Таке технічне «забезпечення» АПК, — вважає голова правління НАК «Украгролізинг» Сергій Смик, — може призвести до того, що навесні 2007 року чимало господарств не зможуть розпочати весняно-польові роботи. Не в ліпшій ситуації опиняться і сільгоспмашинобудівні заводи. Адже через стрімке скорочення замовлень багатьом виробникам комбайнів і тракторів загрожує скорочення штатів. У цій ситуації досить важко зрозуміти позицію Мінагрополітики як розпорядника коштів, яке спочатку ініціює залучення фінансів на технічне оновлення, а потім дає добро на їх перерозподіл (цьогоріч 230 млн. грн., передбачені на поповнення статутного фонду НАК «Украгролізинг», пішли Аграрному фонду на формування державного продовольчого резерву), чи знімає мільярд гривень, передбачених у проекті бюджету-2007, на користь інших, менш значущих програм. Така ситуація змусила «Украгролізинг» звернутися до Міністерства фінансів і Кабінету Міністрів з проханням таки передбачити у проекті бюджету-2007 мільярд гривень на фінансування лізингових операцій. А також розглянути можливість надання НАК «Украгролізинг» статусу головного розпорядника коштів держбюджету. Переконаний, це не лише поліпшить контроль за використанням бюджетних коштів, а й розширить перелік техніки і обладнання, яке можна буде купувати в лізинг, сприятиме впровадженню енергозберігаючих технологій, забезпечить спочатку зупинення, а згодом і подолання техніко-технологічної кризи в АПК. Це вплине на збільшення обсягів виробництва сільгосппродукції і надходжень до бюджету.

За підрахунками фахівців НАК «Украгролізинг», державний мільярд гривень уже наступного року дав би можливість передати лізингоодержувачам майже дві тисячі тракторів (350—400 млн. грн.) на додаток з грунтообробними машинами (100—150 млн. грн.), 600—650 зернозбиральних (400 млн. грн.) та 300—350 інших видів комбайнів (95 млн. грн.) і вантажних автомобілів (до 5 млн. грн.), повідомляє прес-служба НАК «Украгролізинг».

Іван ЛАЗНЮК.

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

Овоч в агровиробництві — ще той фрукт!

■ ПЕРСПЕКТИВА

Плодоовочевий бізнес в нашій державі розвивається швидше, ніж інші сегменти агропромислового комплексу. Його об'єм нинішнього року на 35 відсотків перевищував обсяги зернового ринку, забезпечуючи четверту частину всіх грошей, що надходять в сільську місцевість. Такі відомості було оприлюднено під час Третьої міжнародної конференції «Овочі та фрукти України 2006. Відкритий ринок», що проходить у столиці в «Експоцентрі України».

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША (з архіву «Голосу України»).

Свідчення того, що в овочево-фруктовому бізнесі в Україні підприємці вбачають перспективу, — кількість учасників: на захід зареєструвалися понад 400 професіоналів з 16 країн світу! У плані конференції — доповіді, обмін корисною для зібрання інформацією про всі аспекти плодоовочевого бізнесу — від вирощування, до зберігання, доробки та торгівлі.

Стосовно останнього — без перебільшення — галузь здатна нагодувати вітамінною продукцією півсвіту. За оцінками експертів Проекту аграрного маркетингу, експорт плодоовочевої продукції невдовзі зможе давати Україні більші валютні надходження, ніж зерновий та олієжировий бізнеси разом узяті. Саме плодоовочева галузь країни забезпечує найбільший прибуток з гектара, дає змогу створювати велику кількість робочих місць та відроджувати село.

Плодоовочевий сектор для підприємців дедалі привабливіший. На тлі зниження темпів зростання більшості аграрних галузей він чи не єдиний, куди стабільно надходять значні інвестиції. Але водночас вітчизняні трударі ланів і садів скаржилися на «підніжки» з боку держави. Торік, без відповідних консультацій з представниками плодоовочевого бізнесу, було різко зменшено ставки імпортного мита на ввезення свіжої та переробленої плодоовочевої продукції. Приміром, мито на традиційні для України яблука знизили до 5 відсотків, широко відкривши двері для польської та іншої забугорної продукції. Це призвело до зростання імпорту в сотні разів саме тоді, коли вітчизняні інвестори почали вкладати значні кошти у вирощування яблук в Україні.

Щоб продуктивно захищати свої інтереси, плодоовочівники мають намір об'єднатися у професійну асоціацію виробників такої продукції.

Галина КВІТКА.

■ АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

ХТО ЗАКЛАДАЄ

Михайло Стадник, голова президії Всеукраїнської асоціації пекарів і президент компанії «СПОМІ-холдинг», знає про проблеми зернового ринку практично все. З одного боку, його компанія є потужним сільгоспвиробником, адже лише на Хмельниччині вона обробляє понад 50 тисяч гектарів землі, вирощуючи зернові. З другого — Хмельницький хлібокомбінат, який входить до складу холдинга, є споживачем і переробником цього зерна. То хто може краще оцінити і спрогнозувати ситуацію на ринку хліба? Чи справді є хлібні проблеми, на які ціни найближчим часом чекати пересічному споживачеві, і якою буде зернова політика в державі — про це та інше ми ведемо бесіду з Михайлом СТАДНИКОМ.

Фото автора.

— Михайле Васильовичу, чи не здається вам, що навколо хліба, який мав би бути символом достатку і примирення, у нас завжди точиться конфлікт: селяни постійно нарікають на низьку вартість зерна, пекарі кажуть, що, навпаки, не можуть втримати дешеву ціну буханця, а покупець, врешті-решт, отримує те, що народжується в результаті цієї війни. Хіба дитя конфлікту може нести в собі щось добре?

— Пильна увага до хліба в державі — це має бути нормою, бо хоч би що ми казали, а його запаси — це свідчення достатку і стабільності. На жаль, у нас ця увага має не так позитивний, як скандальний характер. Ні для кого не новина, що практично після кожних жнив починається боротьба за те, хто весь хліб скупить і за якою ціною затим продаватиме.

Не став винятком і нинішній рік, коли врожайність зернових у державі була значно нижчою від прогнозованої. Зрозуміло, в таких ситуаціях одразу вмикається схема: трейдери дешево скуповують зерно і вивозять за кордон. Потім, залежно від потреби, можуть знову нам його доставити назад, але, зрозуміло, за зовсім іншими цінами.

З огляду на те, що ми вже переживали таку практику, наша асоціація хлібопекарів виступила ініціатором заборони вивезення зерна. Вважаю нашою перемогою те, що тепер експортування хліба з держави чітко квотується.

Треба зізнатися, цей крок сприйняли неоднозначно. Дехто стверджував, що у такий спосіб ми знову ставимо на коліна селянина, котрий не може вигідно продати свою продукцію. Мало того, днями я повернувся з Франції, де з аграрними високопосадовцями цієї країни ми обговорювали саме зернові проблеми. Для них заборона вивезення збіжжя з України видається незрозумілою. У разі відрегульованої роботи ринку зерна зокрема, як і державного ринку взагалі, всяка штучна заборона видається нонсенсом. Але повторюю: повинні працювати чіткі механізми ринкової саморегуляції. Для нас вони, на жаль, залишаються і незнайомими, і незрозумілими.

— Чому? Адже держава постійно намагається стежити за процесом, рекомендуючи ціни на сільгосппродукцію, створюючи аграрні біржі, структури із закупівлі хліба...

— У тому й біда, що лише намагається, але не контролює тією мірою, як вимагає ситуація. Приміром, нині кожен пекар-практик усерйоз стурбований тим, що в державі просто немає житнього борошна. Ціна за жито у 850 гривень за тонну (за минулорічних 500 гривень) перевищує будь-які світові показники, а жита все одно немає. А це означає, що над одним із найпопулярніших і найдешевших видів хліба, житнім, нависає серйозна загроза. З чиєїсь легкої руки його було названо свого часу соціальним. Справді, це хліб переважно бідних людей і пенсіонерів, тому наганяти на нього ціну просто рука не піднімається. Але до цього змушують обставини.

— Тобто ви хочете підвести до того, що нам треба знову очікувати підвищення ціни на хліб?

— Не знаю, чи вдаватимуться до такого кроку пекарі. Адже тут палиця на два кінці: можна піднімати ціни й одразу втрачати обсяги реалізації. Тому великі хлібопекарські компанії намагаються не просто втримати ціну, а ще й роблять надзвичайні зусилля, щоб хоч трошки її зменшити. І наш холдинг подумав про те, як житиме протягом року. Ми самі виростили для себе і жито, і пшеницю, бо у нас є потужний аграрний потенціал. Але я веду до іншого: в державі залишається непрогнозованою і некерованою і цінова, і хлібна політика. Звучить парадоксально, але вже тепер я веду переговори про те, щоб завезти жито з Німеччини. До того ж за ціною, значно нижчою від тієї, що в Україні. Одразу передбачаю, який може

ПІДСИПАЛИ ЧУЖОГО ЦУКРУ,

або Чому на Вінниччину рвуться закордонні солодкі кристали, коли в області не знають куди свої дівати

■ ПРОБЛЕМА

Нинішнього сезону на Вінниччині зварено 300 тисяч тонн (!) цукру. Такого рекордного показника «цукровий Донбас» не мав упродовж останніх п'ятнадцяти років. Тим часом «піску» буде ще більше. На п'ять цукроварень продовжують завозити корені з бурякових плантацій. За прогнозами виконавчого директора обласної асоціації «Поділляцукор» Миколи Берегового, область матиме не менш як 340 тисяч тонн цукру. А продати можна лише 270 тисяч тонн (245 тисяч тонн за квотою А і 25 тисяч тонн за квотою В). Саме таку кількість встановило МінАП для вінницьких цукроварень. Міністерських чиновників просять переглянути цифру і дати можливість реалізувати всю продукцію. Щоправда, зробити це буде непросто. Бо, схоже, доведеться змінювати ще й встановлену ціну. По 2,8 гривні за кілограм — така мінімальна вартість цукру бурякового задекларована Кабміном — покупці відмовляються купувати. Кажуть, що цьогорічний цукор має бути дешевший, бо його багато. Добре розуміють, що засипані по вуха солодким «піском» цукровари змушені будуть здатися і поступитися ціною. Тому й вичікують. Цукровари зайняли таку саму позицію. Але з іншої причини: не мають права самостійно знижувати задекларовану ціну. За таку «самодіяльність» передбачено штрафні санкції у розмірі подвійної вартості встановленої ціни.

На ринку тимчасове затишшя. Цукром, хоч як його багато, заводи нині не торгують, уточнює М. Береговий. «І це наш найбільший головний біль, — продовжує співрозмовник. — Бо кредитори вже беруть заводчан за горло. Треба розраховуватися за сировину, матеріали, виплачувати зарплату... Є що продавати, є кому купувати, але...»

Не перший рік «цукровий Донбас» порушує питання про надання виробникам солодких кристалів пільгових кредитів. Хоча б на короткий термін — з жовтня по грудень. Тоді б вони менше залежали від диктаторів ціни. Були б і з цукром, і з обіговими коштами. Але їхні прохання тануть, як кристалики у склянці чаю. Марні також сподівання на державних «захисників» — Держрезерв та Аграрний фонд. «Ці структури ще не придбали у нас жодного кілограма цьогорічної продукції, — уточнює М. Береговий. — Хоча й запевняли, що викуплять не менш як 30 тисяч тонн. Не так вже й багато, але хоч якась підтримка. Поки що її не відчуваємо».

Найбільшою несподіванкою у цій ситуації стало повідомлення про те, що на Вінниччину вже завезено з-за меж держави 59,2 тонни білого цукру. Цей факт зафіксовано управлінням регіонального розвитку та євроінтеграції облдержадміністрації. «Це якась диверсія, — каже спересердя М. Береговий. — Інших слів для пояснення цього факту я не знаходжу. Адже кожен додатковий кілограм, не кажучи про центнер чи тонну, що з'являється нині на ринку, це підніжка цукроварам. І не лише їм. Виробники сировини також потерпатимуть від демпінгу цін».

Співрозмовник стверджує: чужий завезений цукор не може бути дешевший від власного вже тому, що істотними є затрати на його доставку. Цілком імовірно, припускає пан Береговий, що підприємці, які завезли його, могли застосувати яку-небудь непрозору схему. Втім, це лише припущення. Згідно з документами митниці, стверджують фахівці управління регіонального розвитку та євроінтеграції, білий цукор перетнув межі держави на законних підставах. А хто саме «підсолодив» життя вінницьким цукроварам, це вже конфіденційна інформація, зазначили співрозмовники.

Віктор СКРИПНИК.
Колаж Олексія КУСТОВСЬКОГО.

Начальник управління економіки Вінницької облдержадміністрації Андрій ГИЖКО:

— Хоч цукру у нас справді багато, але він, треба визнати, дорогий. На собівартості істотно позначається застаріла технологія виробництва. На жаль, саме такою вона є на більшості заводів. Лише окремі цукроварні переведені на природний газ, решта працює на мазуті, що теж здорожчує продукцію. І російський, і польський цукор у цьогорічному сезоні дешевший від нашого. Бо там діє система дотацій і на вирощування сировини, і на саме виробництво. Та й світова ціна на солодкі кристали, за даними Лондонської біржі, нині нижча, ніж та, що її встановив наш Кабмін.

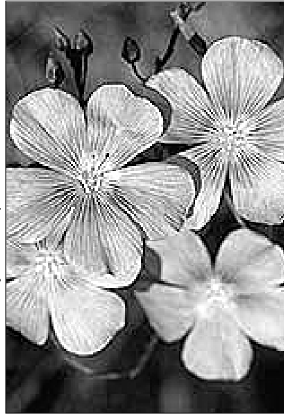
Ринок є ринок. Треба вже тепер думати, як із такою собівартістю конкуруватимемо з європейськими цукроварами після того, як наша держава стане членом СОТ. Великий цукор може обернутися для наших виробників великими проблемами. Тим часом ніхто в державі не вживає конкретних заходів із запровадження механізмів пом'якшення ситуації для виробників стратегічної продукції.

■ РЕАЛІЇ

Льон є — здати нікуди

Агрофірма «Буковина», що працює в селі Стара Жадова Сторожинецького району, завершила збір врожаю, але селяни особливої радості не відчувають. Як каже головний агроном підприємства Василь Савчук, незважаючи на зростання цін на пальне та гербіциди, на льон ціна впала. Якщо 2000 року за тонну льоноволокна аграрії отримували 7500 гривень, то у 2006-му за нього дають 4600. Тож рентабельніше посіви скорочувати. Нині ми практично даруємо льоноволокно Івано-Франківській льонобазі, бо лише вона цікавиться нашою продукцією. А раніше льон-довгунець був однією із найприбутковіших культур області, і його посіви сягали понад 4000 гектарів проти нинішніх 120.

Сергій СУЛИМА.
Чернівецька область.

Фото з сайту bio.1september.ru

ХЛІБНУ БОМБУ?

здійнятися лемент: такими поставками ви вбиваєте наших аграріїв. Але не можна вбити мертвого вдруге: село пробує хапатись за ту чи іншу культуру, але не бачить перспективи свого розвитку. І, скажімо, закордонному житу у нас ніхто уже не може скласти конкуренції. Його просто немає.

Та хіба ця ситуація не була прогнозованою? Ще з весни про неї казали пекарі. Зокрема, на Хмельниччині ми написали листи і до обласної адміністрації, і в управління сільського господарства, акцентуючи увагу на цій проблемі. Але жодного кроку не було зроблено з боку держави на шляху підтримки того, хто зголосився б посіяти жито. А в результаті деякі пекарні, переважно не дуже потужні, вже змушені піднімати вартість своєї продукції.

Ось, здавалося, зовсім свіжий факт. Десятивідсоткову частку кредиту селянам має повернути держава. І це справді зроблено. Але не на Хмельниччині. Час збігає дуже швидко, уже незабаром доведеться брати нові кредити під пальне, насіння, добрива і гербіциди на посівну. Маючи гроші, усе це можна було б потрохи купувати тепер, коли ціни ще не накручені. Але тим часом керівники господарств чекають повернення відсотків старого кредиту.

Не відкрию нічого нового, коли скажу, що для доброго врожаю потрібне чітке дотримання всіх технологічних процесів. А ми хочемо посіяти невчасно, зекономити на пальному, взяти насіння подешевше і щось при цьому мати?

Політика закритих вух і очей робить те, що кожного року ми самі для себе закладаємо бомбу сповільненої дії. Немає жита нині — а що буде наступної осені? Хто сьогодні реально оцінює і прогнозує хлібну політику? Чому вже тепер, приміром, не думаємо про те, що на посіяні озимі випало дуже мало вологи. А це означає, що значна їх частина просто не зійде. Усі ці проблемні моменти вже тепер мають бути чітко прораховані й запущено механізм того, як убезпечити аграріїв від втрат, а споживачів — від зростання цін на хліб. Але все те, про що я кажу, здається якоюсь захмарною фантастикою для села, яке примушують жити тільки сьогоднішнім днем. Точніше, не жити, а проживати його без надії на завтра.

Ми тішимо себе думкою, що ось створено Аграрний фонд, і він, начебто, повинен застрахувати нас від усіх бід. Але для того, щоб так було, потрібно, по-перше, щоб хтось посіяв і виростив хліб, а, по-друге, фонд повинен мати кошти для того, щоб його купити. А ми, не маючи ні першого, ні другого, щороку розводимо руками: то зернотрейдери нам загрожують своїми масовими закупками, то якісь космічні стрибки цін, то квоти і заборони...

— Ми знову повертаємося до підтримки сільського товаровиробника. Це, у ліпшому разі, зводиться до підвищення закупівельних цін. А що тягне за собою цей ланцюжок, всім відомо.

— Бездумне зростання цін — це просто безглуздя. Не так давно я був в Аргентині, країні, котра знає толк у сільському господарстві. Так от там були вражені цінами у 150—180 доларів за тонну пшениці-жита. Там ціна пшениці на біржі становить 100 доларів. І при цьому товаровиробник сплачує ще 20 відсотків мита у разі експорту своєї продукції. Та навіть тоді він вважає свою справу вигідною і прибутковою. Пояснення просте — в країні діє баланс цін. Точно так, як у нас він абсолютно відсутній.

Добрі наміри підтримати село і задекларувати якомога вищу закупівельну ціну на зерно, врешті-решт, обертаються проти споживача хліба, котрий і змушений оплачувати цю ціну. Бо її не накручує пекар. Навіть тепер, коли знята державна верхня межа рентабельності для хлібопекарів у п'ять відсотків, ми все одно дотримуємося цього показника. Так буде доти, доки кожен у цьому виробничому циклі (до речі, як і в будь-якому іншому) чітко не знатиме: чого, скільки і за якою ціною він має посіяти, виростити, виробити і продати. Замість цього ми постійно наштовхуємось на якісь «сюрпризи» і весь час запитуємо самі в себе, хто стоїть за лаштунками зростаючих цін?

— Мабуть, отой просто уже міфічний чиновник-корупціонер, котрий не стежить за дотриманням закону, з'їдає державний бюджет і не дбає ні про кого, окрім себе?

— У цьому гірка іронія, бо це справді так. Ми весь час пробуємо латати якісь дрібні дірки, забуваючи про розв'язання справді важливих проблем. У кращому варіанті хтось, почувши, що немає жита, даватиме «цінні» вказівки збільшити його посіви. Добре, але наступного року в нас бракуватиме пшениці, кукурудзи, гречки, цукрового буряку чи ще чогось іншого...

Сьогодні до села, здається, залишився лише один інтерес — продаж землі. У державі вже немає чого скуповувати і продавати, окрім неї. І ось тут починають закручуватись нові схеми, пророблятись плани оборудок. Вони не чекають, поки буде знято мораторій, вони діють уже тепер. Як? Та дуже просто.

До мене як до депутата обласної ради і голови комісії з питань власності та інвестицій уже надійшла не одна скарга від людей. Суть така: яка-небудь аж ніяк не аграрна компанія бере в оренду кілька тисяч гектарів землі. Про людське око обробляє якусь частку, а решта — як стояла, так і стоїть лугом. Секрет такої «земельної політики» розкривається дуже просто, коли починаєш читати договори про оренду. А в них чітко зазначено, що орендар бере землю щонайменше років на двадцять із правом суборенди і викупу тієї самої землі.

Уклавши такий договір, орендарю залишається лише дочекатися моменту, коли земля почне продаватись. А далі механізм простий: здане в суборенду поле легко продається новому власнику. Суборендар після цього зникає, орендар жодної відповідальності за його дії не несе, а вкотре обдурений селянин залишається просто обідраний, як липка.

— Ви малюєте надто песимістичні картини.

— Вони стануть реаліями, якщо держава знову заплющить очі на такі схеми і дозволить працювати новим оборудкам. Я можу дати лише одну пораду селянам: не продавайте ні за які гроші і обіцянки свою землю, бо інакше втратите все.

— Але ж і ваша компанія теж орендує чимало земель.

— Так, лише на Хмельниччині ми вже уклали договори на оренду понад 50 тисяч гектарів, всього по країні орендуємо понад 100 тисяч. А вже до 2008 року плануємо працювати на 250 тисячах гектарів. Повторю: не просто орендувати, а працювати. Для цього у нас створена потужна матеріально-технічна база. Ми не просто купуємо останні сільськогосподарські розробки, а й самі створюємо зразки нової техніки. З гордістю можу сказати, що «СТІОМІ-холдинг» вирощує не тільки хліб, а ще й непогані науково-технічні кадри. Ми направляємо на навчання молодих людей в кращі вузи, запрошуємо до себе фахівців з усього світу. Скажімо, одне з останніх наших придбань — лабораторія з дослідження ґрунтів вартістю півтора мільйона доларів. Для нас уже стає практикою, коли трактор, працюючи у полі, отримує всі дані через космічну навігаційну систему. А нинішньої весни проведемо колосальний експеримент із запровадження технології нульового обробітку землі на тисячах гектарах. Наші села просто не бачили такого, коли в неорану кілька років землю просто по бур'яну, без оранки, сіятимуть ячмінь і кукурудзу.

Одне слово, всі ці новинки і розробки — тема окремої розмови. А я змушений повертатися до проблем зубожілого села і знову казати про те, що воно не має не тільки стратегії, а й елементарної тактики розвитку. А через це у нас знову і знову виникатимуть то м'ясна, то молочна, то цукрова кризи, то пшеничні війни. І знову ми дивуватимемо і самих себе, і весь світ високими цінами, які не роблять людей багатшими.

Не стихії, інфляції чи ще якісь обставини закладають нам бомби цінових криз. Ми навчилися це робити самі. І при цьому щільно закриваємо вуха і очі, мовляв, коли вони вибухають, ніхто не винен і нічого не вдієш. Це не так. Бо земля ніколи не буває банкрутом. Просто треба чітко знати, який зиск і хто від неї хоче отримати. Бо можна заробити величезне багатство просто на оборудках із нею, кинувши всіх у нову прірву криз і високих цін. А можна заробляти на тому, що вона родить. Щоправда, це буде не так миттєво. Зате і вистачить всім.

Бесіду вела
Ірина КОЗАК.
Хмельницька область.

Політика закритих вух і очей робить те, що кожного року ми самі для себе закладаємо бомбу сповільненої дії

СУСПІЛЬСТВО

СЕРЕДА, 6 ГРУДНЯ 2006 ▪ № 231 (3981)

«Укравтодор» обговорює в США перспективи залучення інвестицій американських компаній для розвитку мережі доріг України

Як заявила керівник грузинського парламенту Н. БУРДЖАНАДЗЕ, Україна може зіграти серйозну роль у врегулюванні конфліктів на Кавказі

Райдужний міст надії

В оздоровчому таборі «Червона гвоздика», що в Святогірську Донецької області, завершив роботу творчий табір для молодих людей з фізичними вадами. Упродовж майже місяця 80 учасників могли поліпшити здоров’я, вдихаючи цілюще соснове повітря та відвідуючи спеціально обладнану соляну кімнату. Втім, прогулянки по гриби, шишки і багряне осіннє листя були не єдиною розвагою «таборян». З ранку до вечора тривали творчі заняття із бісероплетіння, макраме, плетіння гачком і спицями, вишивки, малювання, ліплення, орігамі, виготовлення м’якої іграшки. А ще — співи, навчання грі на гітарі, поетичні вечори, дискотеки. Були й численні тренування, а також дружній матч між чоловічою і жіночою командами. Незабутні враження залишили піший похід на гору Артема та відвідання Святогірської Свято-Успенської лаври.

Табір зорганізували Донецький міський молодіжний центр мистецтв «ЕкоАрт» спільно з міською громадською організацією допомоги дітям-інвалідам та молодим інвалідам «Райдуга». Підтримку надали управління у справах сім’ї, молоді і міжнародних зв’язків Донецької міської ради та делегація Європейської комісії в Україні. Представник Єврокомісії Крістіна Ляйзер, а також міський голова Красного Лиману Леонід Перебийніс побували в таборі й поспілкувалися з молоддю та оцінили творчі роботи. Інформаційним спонсором акції виступила газета «Голос України»: роздача симпатичних кишенькових календариків викликала справжній ажіотаж.

— Творча акція для молодих інвалідів під назвою «Райдужний міст» — це великий проект, розрахований на цілий рік, — розповіла керівник громадської організації «ЕкоАрт» Валентина Жукова. — Ми прагнемо сприяти соціальній підтримці молодих інвалідів, виявити найбільш ефективні методи творчої реабілітації. Учасники нашої програми — молоді люди з обмеженими можливостями віком від 14 до 30 років. У більшості із них — цілий «букет» діагнозів: розумова і психічна відсталість, сліпота, синдром Дауна, дитячий церебральний параліч тощо. А творчість — це найефективніший і найпривабливіший вид реабілітації та соціальної адаптації. Це дає їм змогу здолати фізичні і психологічні бар’єри.

Утім, іноді ці бар’єри інвалідам доводиться долати в буквальному розумінні. Валентина Жукова звертає увагу, що за кордоном пересування людей на колясках максимально полегшене: завдяки спеціальним пандусам, підйомникам інваліди можуть самостійно користуватися громадським транспортом і вести активний спосіб життя. На жаль, наші молоді інваліди залишаються самотніми не в останню чергу через проблеми з «мобільністю».

... Дві напружені зміни позаду. Попереду — узагальнення творчих здобутків молодих людей, які чи не вперше потрапили в оточення однодумців. Організатори акції планують видати на компакт-диску та розмістити в Інтернеті рекомендації із творчої реабілітації молодих інвалідів, а також роботи учасників проекту. Кращі стануть експонатами виставок.

Ліна КУЩ,
Ірина ОЛЬШАНСЬКА.
Фото Ірини ОЛЬШАНСЬКОЇ.

На знімку: так проходили творчі заняття.

▪ ЦИФРА

219 мільйонів гривень

Саме стільки становлять борги споживачів ЖКГ в Одеській області за надані послуги. За опалення населення заборгувало 55 мільйонів гривень, за водопостачання — 52,9, а за газ — 52,4 млн. грн.

До речі, у нинішньому році населення сплатило 325 мільйонів гривень за послуги ЖКГ, що на 25 відсотків перевищило аналогічні показники минулого року. Але через підвищення тарифів активність населення зі сплати послуг ЖКГ значно знизилася.

В’ячеслав ВОРОНКОВ.

З миру по нитці — нам Дід Мороз

Що наші діти хочуть отримати в подарунок? Відповідь на це запитання знають в Укрпошті, співробітники якої в передсвяткові дні тимчасово стають помічниками Діда Мороза. Хлопчики зазвичай просять комп’ютери, ігрові приставки, футбольні м’ячі. Дівчатка — набори косметики. Як правило, діти замовляють подарунки не тільки для себе, але й для всієї своєї родини: скажімо, для тата — машину, для мами — шубу... А одного разу надійшов лист від хлопчика, який просив цуцика. Він дуже детально описав, як саме треба упакувати його в посилку, щоб той не змерз, не зголоднів і не задихнувся.

А цього року діти вперше зможуть написати листа не тільки Діду Морозу, а й Святому Миколаю. Одразу повідомляю адреси: а/с «Дід Мороз», м. Київ-116, 01116; а/с «Святий Миколай», м. Київ-119, 01119. Зволікати не варто. Бо на кожен лист, відправлений до 10 грудня, обов’язково надійде відповідь. Тому не забудьте зазначити на конверті зворотну адресу. Окрім цього, надіслані листи візьмуть участь у розіграші 1 000 призів, серед яких ігри, 50 футболок, 50 наборів косметики, 10 річних передплат на журнал «Пізнайко», 90 передплат на журнал «Пізнайко» на 6 місяців та 800 презентаційних номерів журналу «Пізнайко».

«Ой хто, хто Миколая любить...»

Дві поштові адреси — це символ нашого часу. Єдності у нас немає навіть у тому, хто і коли приносить новорічні подарунки. В одних сім’ях чекають тільки на Святого Миколая. В інших — тільки на Діда Мороза. Щастить тим, хто отримує дарунки і 19 грудня, і на Новий рік, і навіть на Різдво. До речі, дітей мало хвилює, де закінчуються наші традиції і починаються зарубіжні. В головах їхніх — мішанина: з одного боку, уявлення про новорічних дарувальників формують батьки, що виросли на радянських традиціях, з другого — Голівуд. Де живе Дід Мороз? У лісі, Лапландії, в Карпатах? Сани тягнуть коні чи олені? І як він потрапляє в квартиру через димар, якого немає? Хочеться певної визначеності. Принаймні для дорослих. Бо часто недолугі відповіді на досить конкретні запитання (наприклад, чому Дід Мороз не купається) сіють перші зерна недовіри і розчарування.

Чи потрібна нам своя, суто українська, казка про новорічні дива? Адже ельфи, гноми, феї — це гості не з нашого фольклору. А в нашому — Морозенко зовсім не добрий дідуган з подарунками, радше навпаки. З такими запитаннями я чіплялася до людей, а вони, схоже, не одразу розуміли, чого я від них хочу.

— Який Дід Мороз? Нам Миколай приносить подарунки, — заявив директор видавництва «А-ба-ба-га-ла-ма-га» Іван Малкович. — У моїй сім’ї він робить це щороку й обдаровує і дітей, і дорослих. Ми із Західної України, у нас там Дід Мороз чомусь не ходив, мабуть, не дійшов з Росії... І не треба нічого вигадувати. Якщо діти не знають про Святого Миколая, то треба звільняти з роботи вчителів народознавства. До речі, вам відомо, чим Дід Мороз відрізняється від Святого Миколая? Перший приходить з лісу, а другий — спускається з неба. Звідти він бачить, хто на що заслужив.

— Зараз діти думають, що Дід Мороз приходить із Лапландії...

— То не Дід Мороз, а Санта Клаус. Той самий Святий Миколай. Тільки американці зробили це свято дуже комерційним і образ Санти став атеїстичним. Але те, що приносить подарунки і Дід Мороз, і Миколай, і Санта Клаус — це прекрасно. Нехай усі приносять, хай іще когось вигадають. Для дітей — тільки вигода.

Кажуть, що народні традиції найкраще зберігаються у селах. Тож внести ясність у це питання я попрохала родичів, що мешкають на Житомирщині. Вони люди літні, мають пам’ятати, коли і хто приносив подарунки ще до епохи войовничого атеїзму.

— Я не пригадую, щоб у нас ходив Святий Миколай, — розповіла 87-річна Марія Дермановська. — Колядували і щедрували — це було. Що наколядував — те й маєш. А вночі подарунки ніхто не підкладав, ні в день Святого Миколая, ні на Новий рік. Ялинку ми теж не ставили. Перші ялинкові іграшки з’явилися в домі, вже коли діти попідростали.

Врешті довелося звернутися до фахівця, провідного наукового співробітника Інституту мистецтвознавства, фольклористики та етнології доктора історичних наук професора Олександра Курочкіна.

— Усе справді почалося зі Святого Миколая. Дід Мороз — це пізніша трансформація. Святий Миколай — персонаж середньовіччя. Є багато легенд, присвячених йому. Серед них виділяють кілька, пов’язаних із дивом. Одна з них розповідає про бідного чоловіка, у якого було три доньки на виданні. Він зібрався відправити їх, нині б сказали, на панель, бо грошей на посаг не було. Дізнавшись про це, Святий Миколай тричі приходив уночі і тричі підкидав гаманці із золотими монетами... Друга гіпотеза вірогідніша. Молоді католики, готуючись до першого причастя, вивчали катехізис. Нібито іспити у них приймав Святий Миколай або хтось, хто перевдягався під нього. Хто добре складав, отримував у подарунок солодощі. Хто погано — палицю. Спочатку цей звичай поширився у школі. Потім зі шкільного побуту — в народний. Після Берестейської унії, коли значна територія України почала сповідувати греко-католицизм, традиція прийшла на Західну Україну. А ось на Сході її не було.

Далі події розгорталися так. На землях Німеччини у період реформації частина німців перейшла до протестантства і відмовилась від католицьких звичаїв, відкидаючи культ святих. Для протестантів найголовніше свято — Різдво. Отож традиція дарувати подарунки пересунулася з дня Святого Миколая на Різдво. Довгий час у Європі так і було. На католицьких землях готували подарунки до Миколая, на протестантських — до Різдва. А тепер, коли відійшли від церковних тонкощів, відзначають і те свято, й інше.

До речі, в католицьких країнах Святий Миколай, як і раніше, приносить солодощі, які складає в чобіток. А ось на Різдво приходить Різдвяний Дід або Різдвяний... Козел.

Дамо дітям ялинку!

А що ж у нас? На наші терени все нове чомусь приходить із запізненням. Новий рік в імперській Росії почали відзначати тільки у другій третині XIX століття. Тоді ж з’явилася і «Снігуронька» Олександра Островського, Мороз-воєвода Миколи Некрасова... А ялинки в міських будинках почали запалювати лише незадовго до революції. До села новації так і не дійшли. Цікаво, що тоді проти ялинок і чужих традицій виступала православна церква. Наголошую на цьому тому, що коли радянська влада скасувала Різдво й оголосила бій різдвяним ялинкам і Дідам Морозам, останніх вона називала попівськими вигадками.

— За документами простежується, що на початку 20-х років Ленін ще організовував ялинки, — розповідає Олександр Курочкін. — І в Україні в перші роки радянської влади новорічні і різдвяні свята були. Наступ на релігію розпочався 1923 року, і свята було заборонено аж до 1936-го. А потім у «Правді» з’явилася відома стаття Постишева «Давайте дамо радянським дітям новорічну ялинку!». В Україні, зокрема, в Харкові, вперше почали влаштовувати громадські новорічні ялинки з 1936 року. Спочатку в школах, палацах піонерів, потім — вуличні ялинки, і аж потім — сімейні.

Дід Мороз — це суто літературний образ. У СРСР намагалися віднайти відповідник, який не мав би релігійного забарвлення. Святого Миколая малюють в єпископському вбранні. Дід Мороз — у чомусь подібному, але більш світському. До речі, дещо запозичили і з образу Санта Клауса, розробленого на початку минулого століття для рекламної акції Кока-Коли.

А Снігуронька стала помічницею Діда Мороза завдяки зусиллям Сергія Михалкова та Льва Кассіля, які писали сценарії для Кремлівських ялинок. До речі, саме вони перетворили Снігуроньку з доньки на онучку. І тепер уже котре покоління дітлахів дістає батьків запитаннями, чому Снігуронька сирота і де поділися її батьки.

Ось так формуються традиції, так продовжується казка. Вона вже ніби на сто відсотків наша, але все-таки ще трохи чужа. Чогось нашому Діду Морозу бракує. Може, української прописки, а може, варто навчити Снігуроньку щедрувати? Може, врешті-решт їх познайомити: Діда Мороза і Святого Миколая?

Наталя ФІЛІПЧУК.

МУЗА ПУШКІНА ПОХОВАНА В КОРЦІ

■ ІЗ ЖИТТЯ ВИДАТНИХ

Гості й туристи старовинного Корця, знайомлячись із Свято-Троїцьким монастирем, звертають увагу на невеличкий надгробок з граніту, на якому золотом написано «Анна Алексеевна Андро, рожденная Оленина». У цій могилі, що притулилась до стіни теплої Іоанно-Предтечної церкви — найбільшого архітектурного ансамблю міста — спочиває вічним сном та, образ якої оспівани Олександром Пушкіним у багатьох поезіях. Гадаємо, нашим читачам цікаво буде дізнатися, чому мешканка далекої холодної північної столиці опинилася в нашому краї, а ще — про її стосунки з Пушкіним. Тож подумки перенесімося у місто на Неві першої половини XIX століття.

Анна Оленіна була молодшою донькою Олексія Миколайовича Оленіна. Це з нього, юного недороби, Фонвізін «списав» Митрофанушку в комедії «Недоросль», який «не хотів учитись, а хотів женитись». Від сорому син подався за кордон, здобув прекрасну освіту і став одним з передових людей свого часу. Вчений, директор Публічної бібліотеки, Президент академії мистецтв, який пізніше обіймав високі пости при імператорському дворі, познайомився з Пушкіним. Маститий меценат у своїй садибі в Приютіно тримав своєрідний салон, де часто бували Карамзін, Міцкевич, В'яземський, Глинка, Брюллов та інші знаменитості того часу. Сюди залюбки поспішав і Пушкін, бо, крім бажання поспілкуватися з цікавими людьми, для цього була ще одна причина — струнка, вродлива білявка Анна — донька О. Оленіна.

Анна (або ще як її називали Аннет) прихильно сприймала О. Пушкіна — найцікавішу людину свого часу (хоч і називала його «червоним піратом») і видатну постать на літературній ниві. І не більше. Тим часом 29-літній поет надто форсував події, як підмітив В'яземський, «крутився біля неї». Оленіна залюбки читала присвячені їй проникливо-трепетні рядки і спромоглася тільки перейти з простого «ви» на сердечне «ти». Спілкування з Пушкіним позитивно вплинуло на юну красуню: вона пише вірші, прозу, музику. Окрім цікавого «Щоденника», знайденого у Парижі, перу Аннет належать намітки «Романа нашого часу» (1831 р.), музика до кількох творів, зокрема до відомого «Смерть Єрмака» Рилєєва. З вуст Оленіної Пушкін почув грузинську мелодію, привезену Грибоєдовим, і того самого дня написав слова чудового романсу «Не пой, красавица, при мне». Пушкінські рукописи того часу списані на полях вензелями і портретами Анни, він присвятив їй низку творів, які стали класикою любовної лірики («Я вас любил, любовь еще быть может», «Глаза Олениной моей», «Что в имени тебе моем» та інші).

Весною 1838 року Пушкін мріє про сімейне щастя. Двічі він просив руки й серця Аннет, але її мати Єлизавета Марківна відмовила. Можливо, тому що поет знову потрапив у немилість до «власть имущих», знову опинився під наглядом. І хоча О. Оленіну вдалося відвести караючу десницю від Пушкіна, та, щоб не зронити себе в очах монарха, він пориває дружбу з бунтівним поетом, готує до розриву й свою доньку Анну. Сама красуня значно пізніше у розмові з племінником прохопилася фразою: «Он был страшный вертопрах, и к тому же бедный». Людина щедрої душі, начитана, цінителька прекрасного, з передовими поглядами добре знала, що втрачає, та не могла противитись волі знатних батьків, котрі не хотіли мати зятем «безсоромного» автора фривольної «Гавриліади». Щоправда, дехто із пушкіністів вважає, що, швидше за все, Аннет була закохана в іншого. Та чому до кінця своїх днів зберігала альбом з автографами і малюнками Пушкіна? Та й вийшла заміж лише після його смерті, у тридцять два роки? Мабуть, правильніше було б казати про почуття дівчини до поета, що просто не встигли розквітнути.

Чоловіком Анни став Федір Андро — нащадок славного роду Ланжеронів (на їхню честь у Франції названо місто й провінцію). Анна Олексіївна у 1844-му їде до Варшави, оскільки чоловіка призначають президентом міста. Тут прожила майже сорок років. Подружжя мало чотирьох дітей: сина Федора, доньок Олександру, Софію, Антоніну.

Після смерті чоловіка 7 липня 1885 року Анна Олексіївна Андро живе то у Федора в селі Деражне під Костополем, то в доньки Антоніни Уварової, яка мала маєток у селі Середня Деражня Новоград-Волинського повіту (Житомирщина). Останні роки старенької пройшли серед дітей та онуків. Вона вела мирське життя, часто буваючи в Корецькому Свято-Троїцькому монастирі, поважаючи його звичаї та черниць. Із своїх статків щедро обдаровувала святу обитель: крім 300 десятин землі, луків і пасовищ в урочищі Шитня, передавала сюди речі релігійного вжитку, коштовності, чималі суми для утримання малолітніх сиріт, першою в Україні влаштовувала для дітей сиротинця новорічно-різдвяні «ялинки».

Ще й нині у монастирській церкві вам покажуть дорогоцінний особистий шифр (вензельський знак), що засвідчував її причетність до імператорського двору. Корецькі школярі записали спогади деражненців про «тиху, щиру і дивну пані», котра допомагала селянам. А коли 80-літня А. Андро у 1889-му померла, жалобна процесія простяглася на кілька верст.

Василь ЯНОШ,
Олександра ЮРКОВА.

Рівненська область.

На знімках: Анна Андро у молоді роки ***(малюнок з архіву)***; могила Анни Андро на території Корецького монастиря.

Фото Олександри ЮРКОВОЇ.

■ ПОДРОБИЦІ

Дорогий вантаж

Житомирщина. Півтора літра концентрованого опію, вартість якого на чорному ринку сягає 180 тисяч гривень, — результат роботи працівників патрульної служби Новоград-Волинського міськрайвідділу міліції. Перевозили цей вантаж жителька міста та раніше судимий чернігівець, який за кілька днів до того звільнився з місць позбавлення волі. Виготовляли трутизну в одному із сіл Шепетівського району Хмельниччини. Підпільна нарколабораторія існувала чотири роки. Серед знайдених речових доказів — мішки з сировиною для виготовлення опію та обладнання.

Олексій КАВУН.

Кумис у Херсоні

Херсон. Новинка від товариства «Гауда» — напій кумис у півлітрових пластикових пляшках — з'явиться незабаром у херсонських магазинах. Розширюється асортимент продукції і на ЗАТ «Молочний завод «Родич» — тут розпочато виробництво молока 1,5-відсоткової жирності у літрових ємностях. А ще введено в експлуатацію новітню лінію виробництва питних йогуртів із розливом у ПЕТ-пляшки. Загалом цьогоріч у харчовій промисловості Херсона очікується збільшення обсягів виробництва на 7 відсотків. Це стало можливим завдяки розширенню сировинної зони та асортименту, введенню сучасних ліній, освоєння ринків збуту.

Алла БРУСИЛОВА.

А реліквії потроху щезають...

■ ПРОДОВЖЕННЯ ТЕМИ

Наша газета у кореспонденції «Хто забере реліквії на рідну землю?» (№ 184 за 4 жовтня ц. р.) розповідала про байдуже ставлення деяких чиновників від культури до козацьких скарбів Запорозької Січі, котрі є у місті Ховеллі, штат Нью-Джерсі, США. Нагадаємо, йдеться про унікальні історико-художні реліквії, якими опікується українська, в тім числі й кубанська, громада США на чолі з тамтешнім отаманом Сергієм Цапенком. Страхова сума цих скарбів, за оцінками експертів, сягає, кажуть, багатьох десятків мільйонів доларів. Хоча їх справжню історичну вартість навряд чи можна оцінити якимись грошовими знаками. Згадані реліквії після розгрому Катериною II Запорозької Січі на 28 возах вивезли на Кубань, де вони й перебували в соборі Олександра Невського до початку громадянської війни в Росії, після чого їх спершу переправили до Сербії, а в 1948 році — до США. Там козацька громада на свої кошти придбала триповерхову будівлю, переобладнала її під музей і розмістила в ньому козацькі скарби. Відчуваючи байдуже ставлення наших чиновників до того, щоб ті історичні цінності повернути на рідну землю (хоча кубанські козаки США й дали згоду на це), деякі російські можновладці і товстосуми почали активно діяти, щоб ці реліквії знову повернути «единой и неделимой» та перевезти до Краснодарського краю.

І ось з Ховелла надійшло повідомлення про те, що з музею вже зникло чимало козацьких реліквій. Як заявляє редактор журналів «Музеї України» та «Нова Січ» Віктор Тригуб (посилаючись на повідомлення отамана Сергія Цапенка), це зробили працівники російських диппредставництв. Під'їхавши на трьох джипах, вони зламали замок і проникли в музей, забрали заготовлені для них пакунки зі скарбами. Невдовзі, як каже В. Тригуб, кубанські інформагенції повідомили про повернення до Росії деяких ховеллських скарбів, більшість з яких залишили у посольстві Росії у Вашингтоні. Подейкують, каже В. Тригуб, що нелегітимне керівництво кубанських козаків США музейні експонати продало за 5 млн. доларів. Якщо це справді так, то продешевили, бо серед зниклих реліквій є такі, котрі експерти оцінюють у десятки разів більше. Чого варті лише оригінал печатки Війська Запорозького, старовинні книги, документи, ікони, зброя... За оригінал грамоти Катерини II про передачу запорожцям Кубані на вічні часи, приміром, колекціонер з України, запевняє В. Тригуб, готовий був викласти 50 млн. доларів. Загалом викрадені експонати оцінюють більш як у 100 млн. доларів.

Поверненням скарбів України на рідну землю, розкиданих по світах (а найбільше — в Росії), у нас, вочевидь, ніхто серйозно не опікується. До такого висновку неминуче можна дійти, коли простежити, як розв'язується це питання на державному рівні за роки незалежності. Пригадується, ще в 1991 році «Молодь України» надрукувала поіменний список (понад 1200 найменувань) наших культурно-історичних і мистецьких цінностей, котрі перебувають у музеях, архівах, запасниках та сховищах Росії. З тих пір пройшла не одна п'ятирічка, проте не дуже чутно, щоб з того списку щось поверталося туди, звідки впродовж століть вивозили, а, по суті, підло грабували колоніальний народ. Нині у нас є вже закони, які дають можливість, кажуть, їх повернути. Діють і відповідні служби й установи з держслужбовцями та експертами. Раніше це була Національна комісія з питань повернення культурних цінностей при Мінкультури, а нині — Державна служба контролю за переміщенням культурних цінностей через державний кордон при Мінкультури та туризму.

Показушного у цій справі, на жаль, не бракує. Піймають, приміром, необізнаного з нашою юриспруденцією туриста в затишному аеропорту «Бориспіль» або на кордоні з якимись медалями чи книгами, іконами чи горщком — і телеканали одразу навперебій показують не один день, як ці експонати у присутності кінокамер та чиновників передають музеям, переконують обивателя в тому, як пильно несуть службу наші доблесні стражі порядку. А про історичні реліквії, котрі коштують десятки тисяч чи навіть мільйони доларів на міжнародних аукціонах і безслідно зникають з вітчизняних музеїв — ні пари з уст. З цього приводу головний консультант головної служби політичного аналізу секретаріату Президента України Володимир Бичек зауважує, що над цим питанням справді працюємо недостатньо, бо більше зайняті внутрішніми суперечками. У МЗС, Мінкультури та туризму розмов на цю тему уникають, оскільки коментувати чи відповідати на такі запитання там можуть лише окремі чиновники; і тільки письмово після офіційного звернення до них редакції газети. Факт крадіжки ховеллських скарбів у міністерствах не підтверджують і не заперечують. Однак вдалося дізнатися, що під егідою Мінкультури та туризму після оприлюднення у Верховній Раді народним депутатом Ольгою Боднар фактів байдужого ставлення наших чиновників до українських скарбів в американському штаті Нью-Джерсі все-таки створено групу фахівців, котрі мають побувати у Ховеллі і з'ясувати справжню вартість тих скарбів та умови їх повернення на батьківщину.

Післямова цієї невеселої історії ще попереду, проте її неважко й нині уявити: з нашими чиновниками будь-яку серйозну справу можна розв'язувати роками. Спершу створюють комісії, ті складають якісь плани, затверджують їх, вивчають, досліджують, потім доповідають, готують висновки. За цей час люди й забудуть про що йшлося. Воно, мабуть, інакше й не вийде, доки у більшості з нас сидітиме совдепівський менталітет, де принцип «моя хата скраю, я нічого не знаю» визначатиме наші дії та вчинки. З цього приводу не можу не згадати завідувачку сектора Державної служби контролю за переміщенням культурних цінностей через державний кордон Тетяну Мостицьку, яка після нашої коротенької розмови стосовно згаданої теми сказала, що посилатися на неї в газетному матеріалі не варто. Наче йдеться не про звичайні культурні цінності, оприлюднені у багатьох каталогах та довідниках і навіть в Інтернеті, а про надсекретні креслення, деталі та вузли до «Кольчуг» чи атомних підводних човнів останнього покоління.

Володимир ПІДВИСОЦЬКИЙ.

■ ПАМ'ЯТЬ

Що чоловіки не встигли, дружини дороблять

Іван Гавдида і Роман Купер. В їхніх долях багато спільного. Обоє стояли біля витоків молодої української держави, обоє змалку були національно свідомими особистостями, обоє стали депутатами, в обох підростали сини. Одне слово, як сказав заступник голови обласної ради Володимир Чибрас, пройшлись над землею ясною зорею. На жаль, зоря їхнього життя згасла передчасно: обоє загинули за загадкових обставин. І в цьому також трагічна схожість доль.

Ще студентом Тернопільського педагогічного інституту Іван Гавдида розпочав активну громадську діяльність: брав участь в акціях студентської непокори у 1990—1991 роках, був одним із засновників товариства української мови імені Т. Шевченка в області, молодіжної організації «Вертеп». Перші ази депутатства Іван опановував у Бережанській районній раді, куди його обрали земляки із села Саранчуки. Згодом став депутатом обласної ради, очолював фракцію «Нашої України». Він керував обласною організацією КУНу, був обраний членом головного проводу ОУН. 30 серпня 2003 року Іван Гавдида трагічно загинув у Києві. І хоч минуло вже три роки, досі невідомо, чиїх рук це справа.

Справу чоловіка продовжує дружина. Наталя Гавдида працює, навчається заочно в аспірантурі Київського національного університету ім. Т. Шевченка, виховує сина Назара. Її також обрано депутатом обласної ради.

Роман Купер за фахом був лікарем, але медичною практикою займався недовго. Спершу через активну політичну діяльність його виключили з інституту. Потім хлопця поновлять, диплом він все-таки отримає, однак після вступу в Українську Гельсінкську спілку звільнять вже з роботи. Відтоді він повністю присвятив себе політиці. Очолював Тернопільську міську організацію УРП, був депутатом міської ради, заступником міського голови. У 1994 році Романа Купера було обрано народним депутатом України другого скликання. Через кілька місяців він пішов з життя за загадкових обставин.

Дружина Романа Купера Оксана, як колись чоловік, стала депутатом Тернопільської міської ради. Виховує сина Максима.

Друзі не забувають Івана і Романа, часто розповідають синам про те, якими були їхні батьки. Нині вони звернулися до влади з ініціативою увічнити пам'ять про політиків, котрі загинули в мирні дні, у назвах вулиць. У цьому їх підтримує заступник голови обласної ради Володимир Чибрас, який опікується родинами загиблих, активно допомагає у цьому і депутат обласної ради Олег Вітвіцький. Вони впевнені: дружини дороблять те, що чоловіки не встигли.

Любов ЛЕВИЦЬКА.

Тернопільська область.

На знімку: Володимир Чибрас, Олег Вітвіцький з Наталею та Назаром Гавдидами і Оксаною Купер.

Фото автора.

Узяти свій підпис назад

Луганська область. У пошуку коштів на утримання соціальної сфери облдержадміністрація ухвалила неординарне рішення. Глава регіону Олександр Антипов має намір відкликати підписи міських голів під актами закриття шахт і через суд скасувати рішення про передачу соціальної сфери вугільних підприємств на баланс територіальних громад. Керівник посилається на відсутність регіональної і державної програм фінансування житлово-комунального господарства Луганщини на момент передачі цих об'єктів, через що їх передали без жодної копійки. Недофінансування становить більш як 100 млн. грн. Незважаючи на це, керівники міст поставили свої підписи під актами закриття шахт. Олександр Антипов має намір добитися в Міністерстві вугільної промисловості виділення цих 101 млн. грн. В області вже почали обстеження житлового фонду та об'єктів соцкультпобуту. Потім буде визначено найпроблемніші об'єкти, що потребують першочергової концентрації уваги та коштів.

Вл. інф.

Півтори години (!) без свідомості

Саме через стільки часу лікарям Вінницької обласної лікарні імені Пирогова разом з реаніматологами «швидкої допомоги» вдалося повернути до життя потерпілого

■ НЕЙМОВІРНО, АЛЕ ФАКТ

Ним виявився їхній колега — завідувач відділення патології вагітних обласної клінічної лікарні імені Пирогова Юрій Банах. Поки Юрій Віталійович перебуває на лікуванні, його колеги кажуть, що сам він, мабуть, не погодився б на публікацію. Втім, розповісти про цей випадок у газеті нас попросили читачі. Вони, до речі, повідомили про те, що сталося. «Правда це чи ні? —запитували ті, хто свого часу був пацієнтом Банаха і вболівають нині за нього, як за самих себе. — Невже справді лікар так довго залишався непритомним? Як він почувається нині? Що взагалі з ним сталося?»

...Того суботнього дня Банах працював на дачній ділянці. Коли повернувся, заглянув у відділення. Він це робив постійно, кажуть його колеги. І у вихідні, і у свята заходив і цікавився самопочуттям хворих. Приблизно о пів на десяту вечора зателефонував черговій по відділенню. Дружина Оксана Іванівна у цей час стелила ліжко дитині. Невдовзі почула стук від удару крісла об підлогу у кімнаті, де був чоловік. Відчинивши двері, побачила, що він лежить на підлозі. Він не озивався. Оксана Іванівна перевірила пульс — і одразу кинулася до телефону. Зателефонувала спершу у відділення (Банахи живуть неподалік від «пироговки»), а вже потім на «03».

— Хвилин через 7—10 ми вже були у квартирі Юрія Віталійовича, — каже лікар відділення патології вагітних Лариса Дьяконова. — Він залишався непритомним, пульс не прослуховувався, серце зупинилося. Одразу почали робити штучне дихання, вентиляцію легеней, підключили крапельницю, тобто вжили всіх необхідних заходів. «Швидка» теж приїхала оперативно. Реаніматологи підключили апарат для дифібриляції, тобто відновлення роботи серця з допомогою електророзряду. Крім лікарів, які були на зміні в нашому відділенні, — Віктора Ошовського, Валерія Дехтярьова, Наталії Домінської, буквально прилетів з дому ще один наш досвідчений анестезі-

Картковий рахунок: 4627081760174230 Призначення: допомога для Банаха Юрія Віталійовича Реквізити для безготівкового переказу: Одержувач: вінницька філія «Приватбанку» МФО 302689 ЗКПО 21724222 т/р: 29249825500751 Призначення платежу: для зарахування допомоги на СКР Банах Ю. В. (4627081760174230).

о - лог-реаніматолог Олександр Кедик...

Як пояснили медики, у переважній більшості випадків дифібрилятор дає можливість відновити роботу серця після двох-трьох включень. На жаль, у цьому разі такого не сталося. Дифібрилятор залишав на тілі свої позначки, а пульс відновлювався лише на деяку мить — далі на кардіографі знову вимальовувалася пряма лінія.

Але лікарі настійливо продовжували робити свою справу. Десь після десятого включення дифібрілятора реаніматологи із «швидкої» недвозначно подивилися на колег з «пироговки». Вони, які не раз бували у таких ситуаціях, мовчки давали зрозуміти, що ситуація безнадійна. Однак ніхто й не думав припиняти процес порятунку.

Коли на тілі Банаха з'явилася 16-та мітка від електророзряду, його серце озвалося слабенькими, але стійкими ударами. Апарат замість прямої лінії почав записувати кардіограму.

Скільки саме тривала клінічна смерть, рятівники Банаха сказати не можуть. Для них не це головне. Їм вдалося неймовірне — запустити, як во-

ни кажуть, серце свого колеги. Зробили це через півтори години. У таке не можуть повірити навіть самі медики.

Коли Юрій Банах поїхав на консультацію до Києва в Інститут Амосова, на прийомі у одного з тамтешніх світил, доктора медичних наук коротко розповів про те, що з ним сталося. Але той, схоже, менше слухав, а більше вникав в історію хвороби. А коли ознайомився з нею, сказав: «Гаразд, привозьте хворого, будемо лікувати».

— Професоре, хворий — це я, — мовив Банах.

Або ви невдало пожартували, або я нічого не розумію у медицині, приблизно так відповів нашому лікарю фахівець з Інституту Амосова.

Думка заступника головного лікаря обласної лікарні імені Пирогова Василя Стойка:

— Скажу без перебільшення: лікарі у цій ситуації здійснили подвиг. Вони билися за життя свого колеги до перемоги. Крім професіоналізму, величезну роль зіграв фактор часу. Коли зупиняється серце, у проміжку від шести до десяти хвилин гине кора головного мозку. Після того роботу серця ще можна відновити, але людина, як кажуть, втрачає розум і стає неповноцінною. У даному разі нашому колезі поталанило, що його рятівники не упустили жодної хвилини і постійно, нехай на долі часу, запускали серце. Нині Юрій Віталійович перебуває на лікуванні у нас. Однак його варто було б показати фахівцям однієї із спеціалізованих зарубіжних клінік. Адже треба встановити, чому таке сталося з людиною, яка ніколи раніше не скаржилася на біль у серці. На це потрібні кошти. На лікарську зарплату їх не зібрати. Тому ми відкрили рахунок із сподіванням, що нашого колегу підтримають так само, як він підтримував своїх пацієнтів.

Віктор СКРИПНИК.

Вінниця.

Ліки з набору «слів»

Часом життя підказує теми з галузі фантастики не тільки літераторам. Комісія з пригодницької і фантастичної літератури Спілки письменників України організувала зустріч з московськими науковцями, наробітки яких виходять за рамки звичайного сприйняття. Наукові дослідження 80-х років минулого сторіччя довели, що живий організм випромінює електромагнітні коливання, котрі керують усіма біохімічними і морфологічними процесами в ньому. Хворий орган видає інші інформаційні потоки. Їх можна відрегулювати і тоді...

Доктор філософії академік трьох академій наук Карен Мхітарян і лікар-консультант центру інтелектуальних медичних систем «ІМЕДІС» Олег Роїк (родом із Вінниччини) — послідовники енергоінформаційного методу лікування, що його відносять до медицини третього тисячоріччя. Це так звана біорезонансна терапія (БРТ) на основі вегето-резонансного тесту, що допомагає повернути хворим здоров'я за рахунок використання їх власних резервів.

З'ясовується, організм сам із собою і з навколишнім середовищем «розмовляє» певною мовою, а словами є певні слабкі електромагнітні сигнали. Вивчаючи цей лексикон, спеціально розроблений апарат виявляє захворювання на найранішій стадії, коли традиційними методами діагностики воно ще не визначається. Зрозумілість такої мови забезпечує лікувально-діагностичний комплекс вагою в 2 кг і ноутбук. Процес видужання проходить у такий спосіб: пацієнт і апарат створюють замкнений контур, у якому реєструються сигнали —електромагнітні коливання, що їх надсилає організм. Вони обробляються і повертаються для регуляції його функцій, подібно тому, як камертон відповідає на певну частоту звукової хвилі. Вплив можливий навіть на клітинному рівні. За допомогою БРТ можна виготовити індивідуальний інформпрепарат, на кшталт гомеопатичних крупинок. Не завжди виправдане використання антибіотиків і фармакологічних ліків можна порівняти зі стріляниною по мусі з гаубиці, тоді як застосування інформпрепарату — з гвинтівки з оптичним прицілом: винищено лише призвідника хвороби.

Одна зі слухачок погодилася, щоб з її допомогою продемонстрували роботу апарата. Лікар коментує: «Організм зазнає геопатогенного навантаження (робоче місце або ліжко в зоні перетинань ліній Хартмана), через що страждає селезінка, є енергоінформаційна модель цукрового діабету, щоб його не допустити, поки досить підкоригувати харчування тощо». Так, не завадило б заздалегідь дізнаватися про захворювання, що зароджуються.

На думку Олега Роїка, такий комплекс — мрія лікаря будь-якого фаху. Маючи його на робочому місці, хворого відразу діагностуєш і лікуєш. Утім, апаратів електрофізіологічного тестування (у народі комп'ютерна діагностика. — **Авт.**) досить багато, — зазначає Карен Мхітарян (один із авторів патенту на метод лікування за допомогою біо- і мультирезонансної терапії). — Проте ми вважаємо себе єдиними, оскільки необхідне устаткування і програмне забезпечення — технічна реалізація наукової концепції, удосконаленої співробітниками центру «ІМЕДІС». Для діагностики досить і однієї біологічно активної точки на тілі. За лічені секунди з неї знімається вся інформація про організм, а потім досвідченим лікарем прочитується уже в комп'ютері.

До речі, у Дніпропетровську медичний центр «Медісток» майже сім років тому опанував вегето-резонансну діагностику та біорезонансну терапію. За словами його директора Миколи Савкіна, лікуванню піддаються такі тяжкі захворювання, як діабет, туберкульоз, безплідність та інші хронічні недуги. Він також повідомив про те, що Міністерство охорони здоров'я України дало дозвіл на застосування цього методу, який у Росії офіційно використовують уже 14 років.

Людмила ОПАНАСЕНКО.

Проблеми і шляхи реформування транспортного сектору економіки

Більше місяця тому на сайті Мінтрансу опубліковано для обговорення фахівцями цієї галузі Концепцію Державної програми реформування залізничного транспорту України. Цей документ з урахуванням його проблематики можна оцінити як довгоочікуваний і, на жаль, як такий, що дуже запізнився, який є, до того ж, погіршеним варіантом свого попередника, затвердженого Кабінетом Міністрів України ще 9 листопада 2000 р. під № 1684 під назвою «Про затвердження Концепції реформування транспортного сектору економіки».

Насамперед, як видно з назв документів, відбулася зміна цілей реформування. Чотири роки тому збиралися реформувати «транспортний сектор економіки». Тепер ця задача різко звужена до «реформування залізничного транспорту». Мабуть, слід розуміти, що у всьому транспортному секторі економіки, взаєминах перевізника з користувачами його послуг, тобто самою економікою, заради задоволення потреб якої і збиралися провести реформу, справи настільки добрі, що їх розглядом можна зневажити.

Нам здається, що все далеко не так.

Транспортна інфраструктура держави повинна бути розглянута комплексно, як це і передбачалося попереднім документом, що, в остаточному підсумку, на порядок підніме ефективність прийнятих рішень.

Крім зазначеного, є й інші суттєві відмінності в декларованих цілях концепції. Зазначимо тільки окремі з них. У документі 2000 р., серед іншого, йдеться про «формування транспортної системи, яка б цілком задовольняла потреби в перевезеннях пасажирів і вантажів»; забезпечувала «зниження транспортних витрат у вартості продукції, визначення економічно обґрунтованих тарифів»; «забезпечення державного регулювання і контролю за встановленням економічно обґрунтованих тарифів, недопущення зловживань монопольним становищем на ринку транспортних послуг».

У документі ж 2006 р., з огляду на наведене в розділі 2 програми обґрунтування необхідності її прийняття, фактично йдеться про реформу діяльності монополіста-перевізника. І хоча основною метою програми намічене «забезпечення зростаючих потреб економіки і населення України в перевезеннях і підвищення їхньої якості», це гасло, що не піддається, при всьому бажанні, конкретній оцінці і системному зіставленню з метою, викладеною в документі 2006 р., так і не знайшло свого розкриття в концепції.

Тільки цих зауважень, які стосуються головного — цілей реформування, вже досить, щоб поставитися до запропонованого проекту скептично. Але не в цьому наша мета. Як фахівці, що працюють на стику залізничного транспорту і промисловості, головного користувача його послуг, ми вважаємо своїм обов'язком висловити конкретні пропозиції щодо предмета реформування.

Ураховуючи поставлену концепцією мету, її декларативну розпливчастість стосовно задоволення зростаючих потреб економіки, варто було б підкріпити хоча б декількома конкретними показниками, що піддаються реальній оцінці, що виражаються цифрами, придатними до системного аналізу, зіставлення, неупереджених висновків.

Одними з них, на наш погляд, прийнятними і для залізничників, і для споживачів їхніх послуг можуть бути:

— задоволення заявок на відвантаження;

— доставка вантажу в нормативно гарантований термін;

— швидкість просування відправлення;

— постійне, системне скорочення в країні питомої ваги витрат відправників вантажу на перевезення тонни продукції. Це запорука ефективності роботи промисловості, конкурентноздатності держави.

Ці показники комплексно, найбільш повно й об'єктивно відображають інтереси обох сторін перевізного процесу. Вони вже зараз фіксуються й обчислюються в статистичних показниках залізничників. Відповідні ним, власне кажучи, необхідно ввести в аналогічну статистику промислових підприємств, що складе реальну базу для об'єктивної оцінки в державі інтегрованих статистичних, економічних показників, які характеризують ефективність взаємодії промислових підприємств як виробників продукції з обслуговуючим їх транспортом. Тільки такий масив інформації може бути надійною базою для перспективного реформування залізничного транспорту, виходячи з потреб користувачів його послуг. Для них він народжений і повинен випереджальними темпами розвиватися, вдосконалюватися, реформуватися.

На жаль, тільки згадується в першому розділі концепції «...недосконалість нормативно-правових актів, які регулюють діяльність залізничного транспорту...». Далі в концепції з цього приводу не сказано жодного слова. Очевидно, мається на увазі, що дія застарілих вимог стосовно користувачів послуг залізничного транспорту буде поширена і далі, у період після реформи.

На цьому питанні необхідно особливо зупинитися, воно є одним з наріжних каменів, що вимагають реформування!

Ні для кого, кому із службового обов'язку доводиться стикатися з залізничниками з приводу організації спільної роботи, не таємниця, що першою, нездоланною перешкодою в партнерських відносинах і є, так зване, транспортне законодавство.

На жаль, адміністративно-командна система, з якої ми вийшли більше 15 років тому, живе в ньому і процвітає. По-іншому і не могло бути тому, що це законодавство тільки за назвою є українським.

Насправді ж, Статут залізниць України, Правила перевезень вантажів, безліч інших документів є аналогами таких само документів радянських часів, сумлінно перекладеними на українську мову. Вони додатково «обважнені» проти користувачів послуг там, де, з погляду авторів, вимоги були недостатні. А сам користувач розглядається винятково як об'єкт вилучення.

Це абсолютно виключає можливість перебудувати взаємини перевізника з користувачем послуг, що в умовах ринкової економіки неприпустимо, душить промисловість, підприємця, оператора перевезень, експедитора, різко знижує ефективність спільної роботи, непомірно нарощує претензійно-позовну плутанину в судах, призводить до фінансових збитків, які іноді сягають непомірних сум.

Замість поважного, турботливого ставлення один до одного, продовжується безкомпромісна конфронтація, яка не дає змоги вийти на узгоджену ефективну роботу, вкрай необхідну на залізничному конвеєрі, що складається з залізничного транспорту загального користування і відомчого (промислового) залізничного транспорту, який представляє інтереси відправника вантажу, вантажоодержувача, оператора залізничних перевезень, експедитора.

Нескінченна полеміка, яка не припиняється «внизу» між практичними виконавцями з двох боків, періодично виникає й «угорі», на рівні міністерств. Але ніяк не прокладе собі дорогу проста і дуже корисна думка, вироблена віковою історією — досягнути погодженості дій можна тільки спираючись на Закон, який об'єктивно відбиває і враховує реальні потреби сучасної дійсності.

Ми допускаємо, що нас можуть у черговий раз послухати і не почути. При такому варіанті залишиться чистою наша совість.

Транспортне законодавство нашої країни цьому критерію не відповідає, більше того, воно його антипод.

Воно релікт адміністративно-командної системи.

Воно виходить з постулатів доведеної у свій час до абсурду планової системи.

Намагатися «втиснути» (а це сьогодні і робиться перевізником при мовчазній згоді влади) економіку, яка працює на принципах ринку, в адміністративні вимоги залізничників, освячені всіма їх мертвонародженими для сьогоднішньої дійсності законами, правилами, положеннями — це нонсенс. Його й необхідно в першу чергу перебороти, думаючи про Державну програму реформування транспортного сектору економіки, як надійного фундаменту для безперешкодного, інтенсивного розвитку всього суспільного виробництва, що створює передумови до прискореного вирішення непростих соціальних питань.

Розробці концепції безумовно повинна передувати радикальна зміна діючого транспортного законодавства.

До речі, ми про це говоримо і пишемо не вперше. Хто хоче в цьому переконатися, може прочитати газету «Голос України» за 17 червня 2004 р., № 110, де в статті «Чи буде єдиною транспортна система України» порушено багато інших питань, що мають пряме відношення до розглянутої концепції, що болісно відбиваються на економіці України, але вперто не розглянутих, насамперед Мінтрансом як вищим органом виконавчої влади на транспорті, наділеним обов'язком їх вирішувати!

Щоб концентровано підсумувати свої думки про місце законодавства в обговорюваній проблемі необхідно з усією певністю сказати: ефективне реформування залізничного транспорту України, всього транспортного сектору економіки можливе тільки на фундаменті законодавства, що відповідає умовам загального функціонування економіки держави.

Фахівці, які працюють на транспорті промисловості й у структурах, пов'язаних з ним, хочуть радикального реформування.

Їм імпонує, як будуються за рубежем взаємини замовника й організатора перевезень.

Європейський залізничник не допускає й думки про те, що він може не подати затребувані вагони, позбавити себе можливості одержати заробіток і зіпсувати свою ділову репутацію. Там за встановленим порядком заявку на подачу вагонів необхідно подати не більш, ніж за три доби до навантаження. Якщо вагони є в наявності, вони можуть бути без додаткової плати навантажені за пред'явленням. Такий порядок роботи виключає, як прийнято в нас, місячне планування перевезень, складання зведених гросбухів, за якими в підсумку з'ясовується, хто, кому і скільки винен, хто винуватий тощо. Цей величезний масив планово-звітного переписування за добу (облікові картки), за місяць за неузгодженими позиціями у сумах плат, штрафів у результаті звітно-претензійного переписування опиняється в судах і місяцями вирішується. Коли ми за кордоном намагаємося з'ясувати, як такі питання розв'язуються в них — вони не розуміють, про що ми говоримо. У них і близько немає такої заорганізованості.

На залізничних станціях французьких залізниць ведеться постійний добовий, подекадний, помісячний моніторинг якості обслуговування клієнтів. Відслідковуються всього два показники — задоволення заявок відправника вантажу і термін доставки вантажів.

Заповнюваний подобово диспетчером листок висить у нього перед очима. Керівник використовує цю інформацію для оцінки роботи з відповідними висновками.

В Італії, Франції, Німеччині перевізник переконаний, що він необхіден вантажовласнику, відправнику вантажу для задоволення його потреби в перевезеннях і робить усе для якісного виконання своєї ролі. Він планує свою роботу так, щоб не робота, вантаж шукали вагон, а навпаки — вагон шукав роботу.

Це вважається нормальним, економічно виправданим, оскільки той, хто надає послугу, не може в ній відмовити, він розуміє, що для цього він призначений.

Така організація роботи за кордоном не з'явилася сама по собі. Її породили й удосконалювали завжди існуючі там ринкові відносини, закріплені в законодавстві держав.

Ми не збираємося їх вихваляти, так само, як і ганити те, що було в нас.

Ми стверджуємо одне — адміністративна планова система будувалася на своїх принципах і дозволила створити другу державу світу. Їй відповідало адміністративне транспортне законодавство. Сьогодні в країні побудовані ринкові відносини, промислові підприємства у всій своїй організації роботи не знають плану зверху, не знають нарядів на постачання, не знають диктату ні в чому, крім роботи з залізничним транспортом за його адміністративними статутами, правилами, інструкціями, притягнутими з минулого, у т. ч. століття.

От чому побудова Концепції Державної програми реформування залізничного транспорту повинна ґрунтуватися на всебічному аналізі фактичного стану справ на «стику» транспорту й економіки, заради забезпечення зростаючих потреб якої, як зазначено в меті Державної програми, і визначається концепція з наступним закріпленням законами розумних правил гри рівноправних партнерів.

Ця робота не може бути (як це прописано в концепції) віднесена до другого етапу реформування (2008—2010 рр.), вона має випереджати весь процес реформування!

Велику «споруду» — Програму реформування транспортного сектору економіки не можна будувати на піску! Держава вже непростимо запізнилася.

Ми не хотіли б, щоб читачі витлумачили наші зауваження як незгоду з концепцією. Ми, як нерядові представники великого гірничо-металургійного комплексу країни, на підприємствах якого на добу переміщаються, вантажаться, розвантажуються десятки тисяч вагонів, у тому числі різних власників, обслуговуються власним (відомчим) транспортом найбільші металургійні агрегати, що виробляють металургійну сировину, чавун, сталь, прокат, що вимагають негайного навантаження і відправлення споживачам, давно чекаємо реальних дій держави, Мінтрансу.

Для провокування цього процесу за роки списані сотні паперів, звернень, пропозицій.

Нарешті, сподіваємося, крига повинна рушити, і наше побоювання полягає лише в тому, щоб вона не знесла міст і дорогу.

Ми допускаємо, що нас можуть у черговий раз послухати і не почути. При такому варіанті залишиться чистою наша совість. Ми, як фахівці, говорили, доводили, переконували. Зовсім не хотілося би готуватися до гіршого.

З огляду на сформовану на транспорті обстановку, м'яко кажучи, труднощі в обслуговуванні ним суспільного виробництва, як найбільш реальний вихід з цього становища, вважаємо за необхідне запропонувати найближчі заходи, що допоможуть, на нашу думку, виграти час для того, щоб розгорнути роботи зі здійснення реформи.

Невідкладно транспорту і промисловості потрібні вантажні вагони і, особливо, універсальні піввагони. Їх є кому на Україні робити. Але вже 15 років нам говорять, що на їхнє придбання в держави й в Укрзалізниці немає грошей. Хоча загальновідомо, скільки і які масштабні проекти реалізовані за ці роки за рахунок коштів, зароблених вантажними вагонами. Якщо це питання не вирішити протягом найближчих днів, вагонобудівні заводи завантажать свої виробничі потужності на майбутній рік іншими замовленнями. І тоді наші надії і на новий 2007 рік знову залишаться нереалізованими.

Є ще одне джерело коштів — це найбільші підприємства, комерційні структури, здатні в ім'я своєї економічної безпеки (возити ж треба!) вишукати внутрішні резерви чи одержати серйозні кредити в банках для замовлення будування вагонів для себе.

Але на це можна сподіватися тільки в тому випадку, якщо уряд прийме спеціальне рішення, що гарантує повернення інвесторам їхніх витрат протягом 5—6 років, рівнозначних термінам повернення кредитів банкам. Цей шлях 2—3 роки тому був використаний, підприємства придбали по 200, 500, 1000 і більше вагонів. Їм Укрзалізницею обіцялася і деякий час надавалася відповідна знижка з тарифів, яка дозволяла повертати кредити банкам. Але потім черговим наказом монополіст від своїх первісних обіцянок відмовився, підприємства від придбаних вагонів несуть мільйонні збитки, й усе повернулося на круги свої. Цей резерв треба негайно використати і не втратити 2007 рік!

Другим невідкладним питанням є засоби тяги потягів, локомотиви, без яких вагони теж не потрібні. Вони будуть просто стояти.

Проблема, як ми її розуміємо, також у грошах.

Тут необхідно уряду терміново вирішити питання про переоцінку основних коштів Укрзалізниці, про амортизацію, дозволити залізничникам залишати їх в себе і, ми сподіваємося, першочергово використовувати на будівлю локомотивів.

Ці два негайні заходи дозволять на час вийти з зони кризи і транспортного ризику, виграти час для інтенсивного проведення роботи з реформування транспортного сектору економіки, починаючи з законодавства.

Питання настільки велике і важливе, що воно повинно привернути до себе увагу Верховної Ради, її комітетів (мова про закони), уряду як вищого виконавчого органу держави, що зобов'язане займатися проблемою Мінтранс, Мін'юст, Регуляторний, Антимонопольний комітети, причетні до проблем міністерства і відомства з залученням відповідних фахівців, що представляють найбільших користувачів послуг залізничного транспорту. Тому що реформування транспортного сектору економіки — це не внутрішні справи Укрзалізниці.

Ми всі добре розуміємо, що в житті немає нерозв'язних питань і проблем, якщо навколо них концентрується воля держави. Для транспорту настав саме такий час.

За дорученням учасників Асоціації підприємств власників відомчого транспорту й операторів вантажних залізничних перевезень

***В. ГОНЧАРЕНКО**, президент Асоціації «Укрвідтранс», академік ТАУ;*

***В. БОЙКО**, заступник генерального директора з транспорту ВАТ «Маріупольський металургійний комбінат ім. Ілліча».*

«Як Дніпро повік з Україною...»

■ ЮВІЛЕЇ

Уважні читачі, мабуть, пригадають коротке повідомлення в нашій газеті, котре було надруковане кілька днів тому під таким заголовком. У ньому йшлося про ювілейний авторський вечір заслуженого діяча мистецтв України Віктора Герасимова, що мав відбутися невдовзі. А сьогодні «Голос України», який є інформаційним спонсором цього чудового мистецького дійства, розповідає про нього детальніше.

Спершу давайте з'ясуємо і уточнимо, хто він, Віктор Герасимов, 65-річчя від дня народження і 50-річчя творчої діяльності якого відзначали того святкового вечора глядачі вщент наповненої зали Міжнародного центру культури і мистецтв у Києві? Ведуча вечора Лариса Недін повідомила, що в колі друзів і побратимів з мистецької діяльності його часто називають «головним моторчиком». Не знаю, можливо, Лариса свідомо пом'якшила це визначення, щоб воно краще звучало, але, як на мене, Віктор Володимирович — могутній, незбагненно потужний двигун. І за усунення Міністерства культури і туризму від проведення великих загальнодержавних культурно-мистецьких акцій він, наважуся стверджувати, найбільше компенсує цю прогалину. Звісно, не один, не сам, а зі своїм невеликим виконавчим апаратом Асоціації діячів естрадного мистецтва України, президентом якої він є.

Ось, гадаю, досить переконливе підтвердження мого твердження. Майже 15 постійно діючих всеукраїнських фестивалів і конкурсів! Серед них дитячі і юнацькі: «Пісенний вернісаж», «Азовські вітрила», «Пісенні медобори». Єдині у країні серед сільських майстрів мистецтв і художніх колективів — «Бороммля», робітничих — «Блакитний вогник». Вже традиційний конкурс гумору та сатири імені Андрія Сови, котрий щороку проводиться в Одесі. І цього року народжений фестиваль-конкурс «Україна сміється з Павлом Глазовим», котрий відбувся у вересні в Коблево, що на Миколаївщині.

Ці та інші фестивалі й конкурси стали визнаними відкривачами юних талантів. Бо, поперше, їм є де, як мовиться, засвітитися, заявити про себе. З другого боку, активно сприяють розвитку масового аматорського мистецтва. А для найобдарованіших вони — початок шляху до професійних мистецьких вершин. І таких прикладів на рахунку асоціації безліч.

Важливим є ще ось що. Про кожний фестиваль чи конкурс його учасники й численна армія українських слухачів Першої національної радіопрограми мають змогу почути в недільних передачах «І знову зустріч», котрі звучать близько 30 років щонеділі з 9-ї ранку. Переможці фестивалів і конкурсів стають золотим фондом цих передач, і періодично їхні голоси звучать в ефірі. А їх автор — той же невтомний, але вже радіокоментатор Віктор Герасимов.

Розповідаючи про багатогранну громадську діяльність ювіляра, не можна не перерахувати й інші напрями його діяльності. Він є президентом не лише Асоціації діячів естрадного мистецтва України, а й Агентства охорони прав виконавців, віце-президентом Міжнародної спілки діячів естрадного мистецтва, секретарем Всеукраїнської музичної спілки, членом Національного музичного комітету України/ЮНЕСКО. І всюди не лише встигає, а й успішно виконує свої обов'язки. Це — окрім величезної складності організації та проведення отих багатьох фестивалів і конкурсів.

На знімку: віце-президент Національної радіокомпанії Леонтій Даценко (зліва) вручає Віктору Герасимову найвищу нагороду Українського радіо «Золотий мікрофон».

І це ще не весь громадянський і творчий портрет В. Герасимова. У доробку цього професійного музиканта кілька поетичних збірок і слова до більш як 200 пісень. Отож у ювілейному концерті, який тривав майже 5 годин, звучали чудові, найкращі пісні ювіляра. Переконливим свідченням тому є те, що виконували їх народні артисти України Григорій Гаркуша, Віктор Шпортько, Олександр Василенко, Анатолій Матвійчук, відомі заслужені артисти і діячі мистецтв. Було на сцені і багато «відкриттів» фестивалів і конкурсів — їх переможці та лауреати зі Львова й Харкова, Тернополя й Херсона, Сум і Одеси. Виконавці з усіх усюд дарували В. Герасимову його ж пісні, які стали популярними. «До цього вечора я навіть не знав, що в Герасимова стільки пісень», — наголосив один із відомих співаків.

Серед музично-хореографічних вітальних подарунків були твори у виконанні заслуженого ансамблю пісні і танцю Збройних Сил України, в якому колись служив Герасимов, народного хору імені Верьовки, дитячого ансамблю «Україна» з Києва і ансамблю «Яблунька» з Тернополя. Свою шану й повагу ювілярові участю в концерті за власним бажанням висловили народні артисти України, баяніст Сергій Грінченко (Київ) і гуморист з Одеси Михайло Бакальчук.

Та чи не найважливішими подарунками на сцені були виступи доньки ювіляра Катерини і онука Германа. Мистецькому роду Герасимова нема переводу...

Всі, хто взяв участь у концерті, були на сцені щедрі у своїх привітаннях, подарунках-номерах і щирі у словах і виконанні. Бо Віктор Герасимов того вартий. Це він заслужив своєю багаторічною, звитяжною організаторською і творчою працею на нелегкій, складній мистецькій ниві.

Завершився творчий вечір виконанням усіма його учасниками пісні на слова В. Герасимова «Україно — світ», у якій є слова: «Як Дніпро повік з Україною, так і з нею я назавжди». Напрошується доповнення — з повною, активною віддачею.

Яків ГАЛЬЧЕНКО.
Фото
Анастасії СИРОТКІНОЇ.

Від редакції. Редакція газети «Голос України» приєднується до всіх теплих і щиросердних привітань, що звучали на вечорі на адресу Віктора Володимировича. А ця публікація хай буде ще одним пам'ятним для вас подарунком і привітання з вашим подвійним ювілеєм. Бажаємо вам творчого довголіття і міцного козацького здоров'я! Будьте з нами, з Україною завжди! Сподіваємося на продовження співпрацюності з вашою асоціацією і з вашою радіопередачею «І знову зустріч»!

■ ОГОЛОШЕННЯ

Філія ДГУ Агентство з питань банкрутства в Донецькій області та ліквідатор ВАТ «Будмаш»

повідомляють про проведення аукціону з продажу активів. На аукціон виставляються активи ВАТ «Будмаш»-корпоративні права підприємства ВАТ «Будмаш», яке розташоване за адресою: м. Донецьк, вул. Тамбовська, 2в, у розмірі 100% уставного фонду ДП «Металіст» ВАТ «Будмаш» (м. Донецьк, вул. Тамбовська,1), початкова ціна продажу - 1,0грн. без ПДВ., гарантійний внесок - 0,05грн. З фіксованими умовами аукціону можна ознайомитись у організатора аукціону. Гарантійний внесок у розмірі 5% від початкової ціни реалізуємого майна та реєстраційний збір для реєстрації учасників аукціону-17,00грн. перераховуються на р/р. 26006301660635 в Путіловському відділені ПІБ України, МФО 334914, ОКПО 31178587, Регіональний товарній біржі «Восток». Для участі в аукціоні необхідно надати письмову заяву організатору аукціону Філії ДГУ Агентство з питань банкрутства в Донецькій області, за адресою: м. Донецьк, пр-т Комсомольський, 8. Строк надання заяв 10 календарних днів до 16 грудня 2006р. включно. Аукціон відбудеться після 10 календарних днів з дати публікації інформації 18 грудня 2006р. на Регіональній товарній біржі «Восток» об 1100 год. за адресою: м. Донецьк, вул. Артема, 27. Переможець аукціону на підставі затвердженого протоколу аукціону укладає договір купівлі - продажу з ліквідатором ВАТ «Будмаш». Довідки за телефонами: 304-77-83, 304-37-21.

Філія ДГУ Агентство з питань банкрутства в Донецькій області та розпорядник майна ДП «СБУ «Донбасобробуд», м. Донецьк, пропонують до продажу дебіторську заборгованість ДП «СБУ «Донбасобробуд» (ВАТ «Макіївський металургійний комбінат», ДП «Горлівський хімічний завод»).

Довідки за телефонами: ФДГУ Агентство з питань банкрутства в Донецькій області - (062)304-37-21, 304-77-83; розпорядник майна - (06264)3-55-56, 3-23-15.

Постановою господарського суду Сумської області (40030, м. Суми, пр-т Шевченка, 18/1) від 20.11.2006 р. по справі № 8/356-06 Приватне сільськогосподарське підприємство «Капітал» (адреса: 42314, Сумська обл., Сумський р-н, с. Яструбине, вул. Мічуріна, 36, р/р 26043055000119 в Сумській філії Приватбанку м. Суми, МФО 337546, код 31070188) визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Солдаткіна Сергія В'ячеславовича (ліцензія серія АБ № 271729 від 16 березня 2006 р., адреса: а/с 30, м. Суми, 40014).

Господарський суд м. Севастополя (99011, м. Севастополь, вул. Л. Павліченко, 5) 06.11.2006 р. порушив справу №20-5/325 про банкрутство Товариства з обмеженою відповідальністю «СГС Плюс» місцезнаходження: 99704, м. Севастополь, вул. Ангарська, 10, р/р №260013012482 в АБ Таврика, МФО 324377, код ЄДРПОУ 32294088.

Розпорядником майна призначено Корсакова Володимира Костянтиновича (ліцензія АА №783016 від 25.05.2004 р., адреса: 99002, м. Севастополь, вул. Буряка, буд. 9, кв. 37)

Претензії кредиторів та заяви санаторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Постановою Господарського суду Автономної Республіки Крим (95000, м. Сімферополь, вул. К. Маркса, 18) від 31.10.2006 р. по справі №2-20/6655-2006 банкрутом визнано ДП «Житлово-комунального управління ВАТ «Суднобудівний завод «Залів» (юр. адреса: м. Керч, вул. Теніста, 8; код ЄДРПОУ 24874146) визнано банкрутом, відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначений арбітражний керуючий Єрьоменко Галина Володимирівна, ліцензія АА №719809 від 25.02.2004 р., що мешкає за адресою: м. Сімферополь, пр. Перемоги, 76, кв. 155.

Постановою господарського суду Харківської області від 20.11.2006 року товариство з обмеженою відповідальністю «Файтер» (м. Харків, вул. Космічна, буд. 21-А, код ЄДРПОУ 32562711) визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру. Ліквідатором призначено товариство з обмеженою відповідальністю «Інтерконсалтинг» (м. Вінниця, вул. Стеценка, 35, кв. 24, тел. (044) 2232150.

Господарським судом Тернопільської обл. (46000, м. Тернопіль, вул. Острозького, 14а) порушено справи про банкрутство:

Товариство з обмеженою відповідальністю «Кристал-1», справа №10/Б-812, адреса: Тернопільська область, Теребовлянський район, с. Струсів, вул. Заводська, 1, і. к. 31130765; р/р №26007372759001 у Тернопільській філії ЗАТ «Приватбанк», МФО 338783.

Розпорядником майна про справі призначено Губіцьку Н. Р., м. Теребовля, вул. Грушевського, 4, ліцензія серії АА №00630423 від 20.11.2003 року, видана Міністерством економіки та з питань європейської інтеграції України.

Приватне підприємство «Украгроресурси», справа №10/Б-810, адреса: Тернопільська область, Підволочиський район, м. Скалат, вул. Чернова, 22, і. к. 30915887; р/р №260073001138 в Підволочиському відділенні ВАТ «Ощадбанк», МФО 398165.

Розпорядником майна про справі призначено Міхненко Н. І., м. Тернопіль, вул. Л. Українки, 3/23, а/с 408, ліцензія серії АА №630110 від 23.12.2003 року, видана Міністерством економіки та з питань європейської інтеграції України.

Майнові вимоги кредиторів та заяви санаторів приймаються протягом одного місяця з дня опублікування оголошення.

Постановою Господарського суду міста Києва (01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-б) № 23/504-б від 08.11.06 р. ТОВ СПУВП «Сова « (03138, м. Київ, пр-т Червонозоряний, 98, код 19361284); № 23/505-б від 08.11.2006 р. ПП «Еліс» (03067, м. Київ, вул. Полковника Шутова, 16, код 30638406); № 23/503-б від 08.11.2006 р. ТОВ «Кийархбуд» (03056, м. Київ, пр-т Перемоги, 37, корп. 4, к. 131, код 20074733); № 15/659-б від 14.11.2006 р. ЗАТ «Альфамед» (03126, м. Київ, пр-т Відрадний, 95, кв. 85, код 30679924); № 15/658-б від 31.10.2006 р. ТОВ «Виробничо-комерційна фірма «Тонус» (03035, м. Київ, вул. Урицького, 45, код 32421055); № 23/523-б від 22.11.2006 р. ТОВ «Руна» (03038, м. Київ, вул. Протасів Яр, 11, код 23535502); № 15/679-б від 07.11.2006 р. ТОВ «Топ-Лайн» (03058, м. Київ, вул. Борщагівська, 182-в, код 31238703), № 15/681-б від 07.11.2006 р. ПП « «Індустрія Сервіс Торгівля» (03069, м. Київ, вул. Медвинська, 10, код 31085828) визнано банкрутами та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором банкрутів призначено ініціюючого кредитора - Державну податкову інспекцію у Солом'янському районі міста Києва (03151, м. Київ, вул. Смілянська, 6, тел./факс 2459192).

Постановою Господарського суду Сумської області (40011, м. Суми, пр. Шевченка, 18/1) від 16.11.2006 р. у справі № 8/469-06, відповідно до статті 51 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» визнано банкрутом Фермерське господарство «Ясини» (41800, Сумська область, Білопільський район, с. Сергіївка, код 30196590), та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором боржника призначений арбітражний керуючий Удовенко Роман Петрович (ліцензія Міністерства економіки та з питань європейської інтеграції України АА № 719777 від 29.01.2004 року (адреса: 40012, м. Суми, вул. Харківська, 122, 3-й поверх).

Заяви кредиторів приймаються протягом тридцяти днів з дня опублікування оголошення.

Господарський суд Львівської області (ін. 79014, м. Львів, вул. Личаківська, 128) 21.11.2006 р. у справі №6/172-8/265 постановив визнати фізичну особу - підприємця Абкар'янца Семена Петровича (ін. 79012, м. Львів, вул. Остроградських, 16/39, іднт. №1730315194, п/р №2600442605 у ВАТ СКБ «Дністер», м. Львів, МФО 325569 та №26008024550001 у ВАТ «Банк Універсальний», м. Львів, МФО 325707) банкрутом і відкрив ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором банкрута призначено арбітражного керуючого Винярського Олега Еміліяновича (79020, м. Львів, вул. Варшавська, 66/21, ліцензія Державного департаменту з питань банкрутства серія АВ №081096 від 29.06.2006 р.).

Постановою господарського суду Волинської області (43010, м. Луцьк, пр-т Волі, 54-А) від 18.04.2006 року у справі №4/43-Б визнано банкрутом Іваничівське районне агропромислове відділення інвестицій і капітального будівництва «Райагроінвест», ід. код 00689697 (45300, смт. Іваничі, вул. Грушевського, 23 Волинської області; р/р 26003301357 у ВАТ «Державний ощадний банк», МФО 303321) та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено Манюка М. М., головного спеціаліста юрисконсульта Управління Пенсійного фонду України в Іваничівському районі (45300, смт. Іваничі, вул. Грушевського, 19, Волинської області).

Вимоги кредиторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Господарський суд Дніпропетровської області постановою від 23.11.2006 р. по справі № Б 24/327-06 визнав банкрутом та відкрив ліквідаційну процедуру у відношенні ТОВ «Транспортні системи», код ЄДРПОУ 31009039, адреса: 49038, м. Дніпропетровськ, вул. Столярова, 3А.

Ліквідатором призначений арбітражний керуючий Талан Леонід Григорович, т. (0562) 92-53-18, поштова адреса: 49000, м. Дніпропетровськ, а/с 158.

Постановою господарського суду Хмельницької області № 4/306-Б від 01.06.2006 р. СТОВ «Мир» с. Фадіївка, Полонського р-ну Хмельницької області (ЄДРПОУ 14162350) визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру, ліквідатором призначено Опанасенка Віталія Юрійовича (ліцензія АБ 216788, м. Хмельницький, вул. Хотовицького, 8, кв. 120).

Ухвалою господарського суду Запорізької області (м. Запоріжжя, вул. Шаумяна, 4) від 14.11.2006 р. по справі №19/177/06 порушено провадження по справі про банкрутство ТОВ «Чонгдао» (69057, м. Запоріжжя, вул. А. Матросова, буд. 11, п/р №26008004265004 в АБ «ТАС-Бізнесбанк», МФО 313537, ЄДРПОУ 22142373). Розпорядником майна призначений Лаєвський О. К. (ліцензія АВ №081173 від 13.07.2006 р., адреса: 69037, м. Запоріжжя, вул. Южноукраїнська, буд. 2-А).

Ухвалою Господарського суду Харківської області по справі №Б-24/123-06 від 25.10.2006 року порушено провадження по справі про банкрутство Товариства з обмеженою відповідальністю «Стікс 3000» (код ЄДРПОУ 33204744), юридична адреса: м. Харків, вул. Ак. Павлова, 313-б, кв. 118. Розрахунковий рахунок №2600512002206 у ХФ АКБ «Правекс-Банк», МФО 350493).

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Корчан Сергія Прокоповича, ліц. АБ №116273 від 09.02.2005 року. Адреса: м. Харків, пр. Правди, 7, кв. 8.

Адреса Господарського суду Харківської області: м. Харків, Держпром, 8-й під'їзд.

Постановою господарського суду м. Києва від 23.11.2006 р. у справі №15/575-б визнано банкрутом Товариство з обмеженою відповідальністю «Техпромкомплект» (04080, м. Київ, вул. Межигірська, 85, код ЄДРПОУ 30468877), відкрита ліквідаційна процедура і ліквідатором призначено Лисицю Бориса Афанасійовича.

Претензії кредиторів приймаються протягом 30 днів з дня опублікування оголошення.

Господарський суд Чернівецької області відповідно до пункту 2 статті 2 Закону України «Про порядок обрання на посаду та звільнення з посади професійного судді Верховною Радою України» від 18.03.2004 року № 1625-IV повідомляє про підготовку матеріалів на обрання суддею господарського суду Чернівецької області безстроково - Ковальчук Тетяни Іванівни, яка була призначена на посаду судді строком на п'ять років, Указом Президента України № 513/2002 від 06 червня 2002 року.

Господарський суд Запорізької області (69001, м. Запоріжжя, вул. Шаумяна, 4) постановою від 27.11.2006 р. по справі №21/201/06 визнав банкрутом і відкрив ліквідаційну процедуру щодо Товариства з обмеженою відповідальністю «Ресурс-Інвест Молокопереробка» (м. Запоріжжя, вул. Харчова, 2, ЄДРПОУ 30256407, р/р 26004301220615 у філії «Лівобережне відділення ПІБ м. Запоріжжя», МФО 313786) згідно ст. 51 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом».

Ліквідатором призначено Житника Володимира Петровича, 69001, м. Запоріжжя, бул. Гвардійський, 30/85, Тел.: 8 (061) 212-58-13.

Правління закритого акціонерного товариства «Мелітопольбуд» повідомляє, що Загальні збори акціонерів відбудуться 26 січня 2007 р. о 10:00 годині за адресою: м. Мелітополь, вул. Вакуленчука, 99, в приміщенні залу ДК УКРНИИ. Реєстрація учасників з 9:00 до 9:45 год. При собі мати документ, що посвідчує особу, а представникам - доручення, оформлене у встановленому порядку.

Порядок денний:

1. Звіт правління про господарську діяльність товариства у 2002-2006 роках.
2. Звіт спостережної ради.
3. Звіт ревізійної комісії.
4. Затвердження балансу за 2002-2006 роки.
5. Вибори голови правління.
6. Вибори членів органів управління.
7. Перереєстрація Статуту з урахуванням попередніх прийнятих змін, які були зареєстровані в період з 1994 по 2006 роки.
8. Затвердження Положення про структурні підрозділи в новій редакції.

Фінансово-господарські, бухгалтерські, документи, печатки, штампи ТОВ «Агрос» (Черкаська обл., Звенигородський район, смт. Катеринопіль, вул. Щорса, 70, код ЄДРПОУ 24359378) втрачені та вважати їх недійсними.

Господарський суд Черкаської області (м. Черкаси, бул. Шевченка, 307) порушив справу №01/5246 про банкрутство Сільськогосподарського виробничого кооперативу «Колос» (Черкаська обл., Кам'янський р-н, с. Жаботин, вул. Кірова, 3; п/р Кам'янки Ощадбанк 26004302628, МФО 354596; код ЄДРПОУ 03793188).

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Білеру Олега Вікторовича: 18030, м. Черкаси, вул. Чигиринська, 13, аб. скр. 2956, тел.: (0472) 38-29-77; ліцензія АА №783030 від 17.03.2004 р.

Заяви кредиторів та санаторів приймаються господарським судом протягом тридцяти днів від дня опублікування оголошення.

Постановою Господарського суду Вінницької області (21036, м. Вінниця, вул. Хмельницьке шосе, 7) від 07 листопада 2006 р. по справі № 5/393-06 визнано банкрутом Товариство з обмеженою відповідальністю «Науково-виробнича агрофірма «Козацький шлях» (22600, смт. Оратів, Вінницької обл., вул. Петровського, 1, код ЄДРПОУ 30802661, п/р 260050020055 в КЦФ АППБ «Аваль», МФО 322904) та призначено ліквідатором арбітражного керуючого Круткевича Володимира Івановича (21100, Вінницька обл., м. Вінниця, вул. Островського, буд. 15А, кв. 23, тел. 660-444, ліцензія АА № 779252 від 08.09.04 р.).

Кредиторські вимоги приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Інформацію Корсунь-Шевченківської міської ради надруковану в газеті «Голос України» 16.11.2006 р. № 215-216 (3965-3966) з продажу об'єкта комунальної власності: Приміщення клубу доповнити наступним абзацом:

Початкова вартість без ПДВ: 220259,17 гривень, крім того ПДВ 44051,83 гривень.

Початкова вартість продажу об'єкта з урахуванням ПДВ 264311 гривень.

Аукціон буде проведено 20 грудня 2006 року об 11-00 в приміщенні міської ради м. Корсунь-Шевченківський, вул. Шевченка, 42.

Заяви на участь в аукціоні приймаються до 16 грудня 2006 року конкурсною комісією виконавчого комітету Корсунь-Шевченківської міської ради в робочі дні з 9-00 до 17-00 за вказаною адресою, тел. 2-48-32; 2-48-74.

Постановою господарського суду Миколаївської області (54009, м. Миколаїв, Адміральська, 22а) від 28 листопада 2006 року у справі № 5/474/06 Товариство з обмеженою відповідальністю «ВИМО» (юридична адреса: 54025, м. Миколаїв, пр. Героїв Сталінграду, 91; р/рах. № 26008054225020 в МФ КБ «Приватбанк» у м. Миколаєві, МФО 326610, ЄДРПОУ 33084061) визнано банкрутом та відкрита ліквідаційна процедура.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Тимофеєву Ларису Борисівну (ліц. АВ № 158278 від 16.10.2006 р., адреса: 54017, м. Миколаїв, а/с 179, тел. (512) 47-89-69).

Претензії кредиторів приймаються протягом одного місяця з дня публікації оголошення.

Господарський суд м. Києва (01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-б) постановою по справі №23/120-б визнав банкрутом та відкрив ліквідаційну процедуру ТОВ «Будівельна лінія - БЛ» (01133, м. Київ, вул. Щорса, 31, код 33301148, рах. №26007464731 в ФДК ВАТ «Інпромбанк», МФО 322863).

Ліквідатором підприємства призначено Щербаня О. М., ліцензія АБ №271582 від 30.11.2005 р., поштова адреса: 01030, м. Київ, а/с 157.

Господарським судом Донецької області (83048, м. Донецьк, вул. Артема, 157) ухвалою від 07 листопада 2006 року по справі № 27/232 Б, порушено справу про банкрутство ВАТ «Краматорський металургійний завод імені Куйбишева» (адреса: 84303, Донецька область, м. Краматорськ, вул. М. Тореза, 18, п. р. № 26001301510174 в АК ПІБ м. Краматорськ, код ЄДРПОУ 00191187).

З 07 листопада 2006 року запроваджено мораторій на задоволення вимог кредиторів.

Розпорядник майна - арбітражний керуючий Дрюк Надія Олексіївна (ліцензія № 116054, 84300, м. Краматорськ, Южна, 21, тел.: 44-23-25).

Заяви кредиторів та санаторів приймаються протягом тридцяти днів з дня опублікування оголошення.

Господарський суд Луганської області (пл. Героїв ВВВ, буд. 3-а, м. Луганськ, 91000) постановою від 31.08.2006 р. №21/126 визнав банкрутом та відкрив ліквідаційну процедуру відносно Луганського виробництва по домобудуванню дочірнього підприємства ВАТ «ПОДРЯД-АГРО», код ЄДРПОУ 21800383, вул. Фрунзе, буд. 121, м. Луганськ, 91005; п/р №2600106000676 в Луганській філії АКБ «Правекс-Банк», МФО 304579.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Каратуна С. С. (26 квартал, буд. 29, кв. 33, м. Луганськ, 91005).

Господарський суд Полтавської області, 36000, м. Полтава, вул. Зигіна, 1, постановою по справі 20/31 від 09.11.2006 р. визнав банкрутом Товариство з обмеженою відповідальністю «Кремінь-Будсервіс» (39600, Полтавська область, м. Кременчук, вул. Гагаріна, 30, кв. 65. Р/р 260071253 в КФ АБ «Полтавабанк», МФО 331423, ЗКПО 33510156) та відкрив ліквідаційну процедуру.

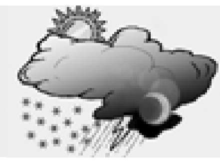
Ліквідатором призначений арбітражний керуючий Боровик Руслан Леонідович, ліцензія АА №783249 від 24.06.2004 р., адреса: 36007, м. Полтава, провул. Перспективний, 10.

Господарський суд Луганської області (пл. Героїв ВВВ, буд. 3-а, м. Луганськ, 91000) постановою від 06.11.2006 р. №20/236 визнав банкрутом та відкрив ліквідаційну процедуру відносно ТОВ «Луга-Колор» код ЄДРПОУ 30090800, пр. 60-річчя СРСР, буд. 4, м. Краснодон Луганської обл., 94400; р/р №2600330620478 в Краснодонському відділенні ПІБ, МФО 304234.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Каратуна С. С. (26 квартал, буд. 29, кв. 33, м. Луганськ, 91005).

Господарським судом Кіровоградської області (25006, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 29) по справі № 1/28 дочірнє підприємство «Житлово-комунальна контора» ВАТ «Кіровоградбуд» (код 23898400, р/р 2600130010221 в КФ АКБ «Укрсоцбанк», 25006, м. Кіровоград, просп. Університетський, 23, корп. 2) 27.10.2006 р. визнано банкрутом. Ліквідатором призначено Ковальова В'ячеслава Володимировича (ліцензія АБ № 081146 від 19.07.2006 р.), адреса: м. Кіровоград, 25013, п/с 31, тел. 8-050-250-64-77, тел. 8-0522 23-29-92).

Господарським судом Хмельницької області (29000, м. Хмельницький, Майдан Незалежності, 1) порушено справу № 2/224-Б про банкрутство Державного підприємства «Комунрембудсервіс», код ЄДРПОУ 31288508; 32300, Хмельницька область, Кам'янець-Подільський район, селище Сахкамінь; вул. Привокзальна, 1; р/р 26006325538001 в КПВ «Приватбанк», МФО 315405; розпорядник майна - Войтюк Володимир Михайлович (29000, м. Хмельницький, вул. Прибузька, 2, кв. 20, ліцензія АА № 630144 від 19.01.2004 р.).

7 грудня **в Україні буде хмарна погода. Істотних опадів не передбачається. Туман, місцями ожеледь. Вітер південно-західний із переходом на південно-східний, 3—8 м/с. Температура вночі від 2 морозу до 3 тепла, вдень 2—7 градусів вище нуля; у Криму та на крайньому заході вночі 1—6 тепла, вдень 7—12 градусів вище нуля.**

Поліграфісти проти приватизації

(Початок на 1-й стор.).

У ньому, зокрема, зазначається, що загалом не заперечуючи необхідність проведення приватизації, більше того, її корисність у певних межах, асоціація вважає, що вона має відбутися лише після проведення повної об'єктивної і прозорої інвентаризації та оцінки майнових комплексів поліграфічних підприємств, розробки стратегічної програми їх модернізації та розвитку. Ці заходи дадуть можливість визначити ті із них, які залишаться в державній власності як стратегічний резерв, і ті, що підлягатимуть продажу.

Зрозуміло, що для проведення цієї роботи потрібен значний час, а отже, в будь-якому разі приватизація не може відбутися в 2007 році.

Крім того, не є секретом, що атака на поліграфпідприємства триває вже давно. Однак ті, хто домагається привласнення друкарень, найменше думають про їх модернізацію, а скоріше про те, щоб якомога швидше перетворити їх на офісно-готельні центри, тим самим знищивши український видавничий комплекс.

Як це може відбутися, ми маємо можливість пересвідчитися на прикладі Київської книжкової фабрики, АТ «Книга». Тому приватизація повинна супроводжуватися такими, включеними до договору купівлі-продажу, застережними заходами:

заборона перепрофілювання підприємства протягом щонайменше десяти років; встановлення (відповідно до результатів інвентаризації поліграфпідприємства та плану його стратегічного розвитку) суми коштів, яку новий власник зобов'язаний інвестувати в технічну і технологічну модернізацію підприємства; обмеження терміну, протягом якого має бути проведена модернізація підприємства; зобов'язання з боку нового власника про неприпустимість порушення соціальних прав і гарантій трудового колективу та організацій, підприємств-партнерів, частка грошей і праця яких протягом десятиріч вкладалася в розбудову об'єкта приватизації.

Поспішність, з якою дехто намагається вкинути у «приватизаційний котел» весь поліграфічний комплекс України, є лише свідченням неприхованого бажання за копійки прибрати до рук величезний майновий комплекс і земельні ділянки, що зосереджені переважно в центральній частині столиці та міст обласного підпорядкування і коштують нині мільярди, а не смішні 200 млн. гривень, в які були оцінені всі підприємства ДАК «Укрвидавполіграфія» 1998 року.

Така приватизаційна оборудка не додасть до бюджету очікуваного «навару», а скоїть величезне лихо для України, зазначається у зверненні.

Сьогодні працівники поліграфічних підприємств зберуться біля Верховної Ради України для того, щоб народні депутати прислухалися до їхніх вимог із приватизації поліграфічних підприємств.

Сім разів продано

Миколаїв. Нову схему фінансових махінацій власників Чорноморського суднобудівного заводу (ЧСЗ) розкрила Миколаївська обласна податкова адміністрація. Брати Чуркіни зажадали до повернення ПДВ 24 мільйони гривень, нічого не виробляючи на підприємстві. Вони заявили про оборот в 100 млн. грн., формально випустили три траулери і сім разів (!) продали їх Львівському автобусному заводу.

Прикметно, що Олег Чуркін — колишній голова правління ДАХК ЧСЗ, а Ігор Чуркін — голова правління ЛАЗу. Під кожен траулер брали кредит, і до повернення ПДВ було заявлено вісім мільйонів гривень (24 мільйони за три траулери). А через місяць-два ці три судна повертали і ставили на облік на ЧСЗ. Траулери, «випуск» яких, за документами, здійснюється на ЧСЗ, діставалися у спадок Чуркіним недобудованими і за ції сім «продажів» не залишали територію заводу.

Олена ІВАШКО.

Перемога — мов спокута...

Футбол. Сьогодні в Києві на НСК «Олімпійський» (початок о 21.45) в останній зустрічі групового раунду Ліги чемпіонів—2006/2007 зійдуться давні знайомі — місцеве «Динамо» та мадридський «Реал». Якщо гості вже забезпечили собі подальші виступи в турнірі, то кияни з дистанції зійшли. І навіть турнір Кубка УЄФА для них залишився недосяжною метою.

Однак про все забувається, коли зустрічаються ці команди-легенди. А для «Динамо» гра проти «Реала» залишається неабияким подразником. У разі успіху з команди миттєво знімуть певну частку гріхів, скоєних у попередніх зустрічах, зокрема в Мадриді.

«Реал», як і личить авторитетному клубові, до столиці України прилетів учора. В його складі чимало другорядних постатей: воротар Антоніо Адан, оборонці Мігель Торрес і Серхіо Алехандро, півоборонці Хаві Гарсія, Рубен де ла Ред, Мігель Анхель Ньєто, Адріан Гонсалес і нападник Хуан Мата.

Тим часом Рауль і Емерсон залишаться в Мадриді відпочивати, Серхіо Рамос пропустить зустріч через дискваліфікацію, а Хосе Марія Гуті, Фабіо Каннаваро, Іван Ельгера, Франсіско Павон і Хосе Антоніо Рейєс мають ушкодження.

Таким чином, заявка «вершкових» на гру така: **воротарі** — Касільяс, Дієго Лопес, Адан; **оборонці** — Мічел Сальгадо, Мехія, Роберто Карлос, Рауль Браво, Торрес, Серхіо; **півоборонці** — Бекгем, Діарра, Робіньйо, Хаві Гарсія, де ла Ред, Ньєто, Адріан Гонсалес; **нападники** — Роналдо, ван Ністелрой, Кассано, Мата.

Учорашній робочий день відбувався за традиційною схемою. Спочатку з представниками ЗМІ на стадіоні «Динамо» імені Валерія Лобановського спілкувався Анатолій Дем'яненко. Він запросив журналістів на відкрите тренування його команди, котре розпочалося о 17.45 на базі в Кончі-Заспі.

Гості тренувалися на НСК «Олімпійський» ввечері. Там також відбулася прес-конференція тренера королівського клубу Фабіо Капелло. Либонь, варто додати, що зустріч обслуговуватиме суддівська бригада з Англії на чолі з Майклом Райлі.

Тривожні дні «Кривбасу»

Тренер криворізького «Кривбасу» Олександр Косевич та президент клубу Сергій Поліщук подали у відставку. Інформацію про це, з посиланням на видання, котрому дав інформацію тренер криворіжців, умістив офіційний сайт ФК «Кривбас».

— У криворізькому клубі з 1 січня 2007 року я більше не працюю, — пояснив пан Косевич. — Відбулися збори акціонерів, на яких наші спонсори прямо заявили: фінансового забезпечення, гідного команди вищої ліги, у «Кривбасу» не буде. Але в нас серед усіх колективів класу найсильніших бюджет був найменший. Почувши це, президент клубу Сергій Поліщук негайно оголосив про свою відставку.

Майбутнє команди, як стверджує вже екс-тренер, під великим сумнівом. Керувати «Кривбасом» віднині буде генеральний спонсор «Укргазпром» зі своїм керівником Олександром Лівщицем.

Підготував Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

■ ФОТОФАКТ

На чемпіонаті світу з кікбоксингу (версія VTKA-JAKSA), що відбувся у північноіталійському місті Віареджіо, чемпіоном світу серед юніорів у ваговій категорії до 50 кг стала представниця Севастополя п'ятнадцятирічна Олена Єфімова. Окрім традиційних у таких випадках медалей і дипломів, дівчина привезла на батьківщину ще один трофей — меч-катану.

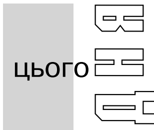
Микола МАГДИЧ.

Севастополь.

Фото автора.

На фото: чемпіонка світу Олена Єфімова та її тренер Євген Миколайович Власов із нагородою.

6 ГРУДНЯ

■ *1899. Народився Олександр Оглоблін, історик, випускник та професор Київського університету. Автор більш як 250 праць з історії України та дотичних наук.*

■ *1917. Проголошено незалежність Фінляндії.*

■ *1919. Розпочався перший Зимовий похід армії УНР по денікінських та радянських тилах.*

■ *1926. Народився співак (драматичний тенор) Василь Третяк.*

■ *1991. Між Україною та Угорщиною укладено договір про добросусідство і співпрацю.*

Редактор номера Віталій ЖЕЖЕРА.

Редколегія:
Леонід **БРОВЧЕНКО,**
Анатолій **ГОРЛОВ,**
Сергій **ДЕМСЬКИЙ**,
Віталій **ЖЕЖЕРА,**
Іван **ІЛЛЯШ,**
Світлана **ПИСАРЕНКО,**
Віталій **СУДДЯ.**

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

(р) Платні матеріали.

Засновник — Верховна Рада України

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання— КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для фізичних осіб — 40224, 08775. для підприємств і організацій — 60955.

Передплатна ціна на 2007 рік: для фізичних осіб — 3,50 грн. та 2,00 грн. для підприємств і організацій — 10 грн на місяць. Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 159037.

СПДФО Гайденко В. І. (Друкарня «Нормальные цены») 61068, м. Харків, вул. Тарасівська, 2а.

Зам. 265

ВАТ «Видавництво «Київська правда» 04136, м. Київ, вул. М. Гречка, 13.

Зам. 4551

Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України»
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ:
для довідок — 503-68-72;
телефакс — 234-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 453-44-56, 453-44-57;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — **загальний**
reklama@golos.com.ua — **відділ реклами**
let@golos.com.ua — **відділ листів**
foto@golos.com.ua — **відділ ілюстрацій**

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»

